

ADVENT SZEMLE

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK 2026. MÁRCIUS

*A jó hírt
hozó nők
nagy serege*

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

TARTALOM

1 VEZÉRCIKK

Liliana Radu

„Egy a szükséges dolog” – Lukács 10:38–42

4 ESEMÉNY

Alina Laura Andrei

Hozzáálló segítőtárs. Együtt hazafelé!

Lelkészfelelőségek találkozója, Méhkert, 2026

6 TEOLÓGIA

Gabriel Radu

Egy nagy sereg

15 CSALÁD

Eliza Spătăreanu

Az önazonos nő

18 TÁRSADALOM

Alina Kartman

Korlátok a karrierben: siker és identitás

21 LELKISÉG

Daniel Nătelescu

Debóra: a védangyal és a méhecske szerepe között

24 MISSZIÓ

Corina Pelin

Missziómunka a digitális korszakban

2026. MÁRCIUS

26 NEVELÉS

Valentin Filimon

Szeretet és határozottság az oktatásban:
Elhívva az elme és a szív formálására

29 LELKISÉG

Ciprian Șandru

Egy fogyatkozásod van

31 EGÉSZSÉG

Florentina Coman

Az „ÉN” nevű ellenség

34 IFJÚSÁG

Marcel Țărmure

Missziós kirándulás

AVILÁGSZÉLES EGYHÁZ ÉLETÉBŐL

38 A HopeMedia új szerkezeti felépítése erősíti
az adventista kommunikációt Csehországban
és Szlovákiában

40 Az Adventista Egyház evangelizációs munkát
végez Kambodzsa nyugati területein

41 GYERMEKEK OLDALA

Isabella Țăranu

Különleges szükségletek

2026. MÁRCIUS. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gășman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordító Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szőcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Editura Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020

„EGY A SZÜKSÉGES DOLOG”

Lukács 10:38–42

Napjaink hívő asszonyai gyors tempóban élnek. A család, a karrier, az egyházi feladatok és a környezet elvárásai közötti teendők lajstroma végtelennek tűnik. A Márták nem tűntek el. Jelen vannak minden programban, minden projektben, minden eseményben. Jézus azonban azt mondja, hogy mindezeket túl „egy a szükséges dolog”.

Márta, Mária és Lázár testvérek voltak, és egy Jeruzsálemhez közel fekvő faluban, Betániában éltek. Jézus a legnagyobb vendégszeretetben részesült, amikor az otthonukban járt.

Márta kegyes életű, hívő asszony volt, szorgalmas és nagyon tehetséges különböző rendezvények szervezésében. Simon, az egykori bélpoklos házában rendezett ünnepségen is találkozunk vele. Úgy tűnik, állandó résztvevője volt a környék fontos eseményeinek.

A barátságos és kedves Lázár Jézus hűséges követője volt. Valószínűleg ő volt az első a testvérek közül, aki minden alkalommal meghívta Jézust az otthonukba.

Mária Magdaléna sok fájdalmas tapasztalaton ment keresztül, akit bűnös asszonyként tartott nyilván a közösség. Hírneve végleg romba dőlt, amikor zsidó önbíráskodók Jézus elé vitték, hogy halálra ítéljék házasságtörésért. Jézus megmentő beavat-

kozásának köszönhetően (János 8:1–11) attól a naptól kezdve Mária Magdaléna önkepe folyamatosan javult, ugyanis nem az a legfontosabb, amit az emberek mondanak, hanem az, hogy Isten miként vélekedik rólunk.

Jól ismert a Lukács 10:38-42 szakaszban bemutatott epizód, amelyben Jézus és tanítványai először látogatnak el a három testvér otthonába. Ez alkalommal Márta – aki szüntelenül azért szorongott, hogy minden a legnagyobb rendben legyen, főként ha vendégei vannak – ideges volt, és Máriára utalva ekképpen panaszkodott Jézusnak: „Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nekem!” (Lk 10:40).

Nagy a kísértés azt hinnünk, hogy Márta volt a jobb, és emberi szempontból indokolt a panasza. Máriának eleve a konyhában kellett volna lennie, hogy segítsen Mártának, voltak mások is, akik hallgathatták Jézust. Ott voltak a tanítványok, ott volt Lázár. De Mária? Jézus nem feddi meg Mártát, hanem szelíd hangon szól hozzá: „Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekszel, de egy a szükséges dolog, és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle” (Lk 10:41–42).

Isten országában más az érték- és a fontossági sorrend. A fizikai szükségletek természetesen fontosak. Márta házában Jézus a lelki szükségleteket hangsúlyozza. Azt mondja, hogy az odaadás, vagyis az Istennel való találkozás elengedhetetlen. Ez az egyetlen szükséges dolog, a jó rész, amelyet nem vehetnek el. Márta aznap biztosan komolyan vette Jézus üzenetét, és jól megtanulta a leckét.

A legfontosabb dolog Jézus lábánál időzni! Életet, vigaszt, gyógyulást, reményt és üdvösséget adó szavainak hallgatása nem kötelesség, hanem kiváltság. Nincs ennél fontosabb! Az Istennel való mindennapi találkozás – vagyis Igéjének tanulmányozása, az elmélkedés és az imádság – a nap legfontosabb eseménye. Tevékenységünk, munkánk, küldetésünk és életünk, sőt az örök élet is ettől a találkozástól függ (János 17:3). A kudarcok, a személyes problémák, a családi gondok, az egyházi nehézségek abból fakadnak, hogy nem találkozzunk naponta Jézussal. Gyakran a feszültségek, az elégedetlenség, a pletykák, a morgolódás, a kihűlt szeretet, a válás, valamint a szolgálatban és misszióban való részvétel hiánya mögött az Istennel való naponkénti találkozás hiánya áll. Az odaszentelődés elengedhetetlen!

**A legfontosabb dolog
Jézus lábánál időzni!
Életet, vigaszt, gyógyulást,
reményt és üdvösséget adó
szavainak hallgatása nem
kötelesség, hanem kiváltság.
Nincs ennél fontosabb!
Az Istennel való mindennapi
találkozás a nap legfontosabb
eseménye.**

Márta mindig hűséges, hívó asszony volt, vele ellentétben viszont Mária nehéz múltjának terhe alatt roskadozott. Jézus azonban Mária legsúlyosabb bűneit is megbocsátotta. A meggyógyított Simon házában tartott ünnepségen Mária háláját és megbecsülését akarta kifejezni Jézus iránt. Nárdusillatú olajat kent a Megváltó fejére és lábára, s a hajával törölte meg Üdvözítője lábát. Íme, mire képes a teljes odaadás!

Az Istennek elkötelezett ember rendkívüli dolgokra képes. Az odaszentelt élet radikálisan megváltoztatja az embert. Múltjától függetlenül mindenki láthatja megváltozott életét, kezdve az otthonában élőkkel, legközelebbi hozzátartozóival. Kedves és szelíd lesz, megbocsátó, türelmes és szerető, mint Jézus, akinek jó hírvivője lesz. Mária Magdaléna is ilyen hírvivővé válik.

Néhány nappal a Simon házában tartott ünnepség után Jézus Krisztust letartóztatták, sietve bíróság elé állították, majd keresztre feszítéssel halálra ítélték. Mindenki le volt törve, elbátortalanodott és megrémült. János 20:1 versében azonban csodálatos dolgot olvashatunk: „A hét első napján pedig jó reggel, amikor még sötétes vala, odaméne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétellett a kő a sírról.”

Mit keresett Mária Magdaléna Jézus sírjánál kora reggel, a hét első napján? A válasz egyszerű: nem felejtette el, hogy Jézus megígérte: harmadnapon fel fog támadni. Amikor kenettel bekente a testét, azért tette, mert hitt a feltámadás ígéréiben.

Feltámadása után Jézus egy ideig még a temetőkertben maradt. Rajta kívül csak Mária volt ott abban az időpontban. Ő volt Jézus feltámadásának első hiteles tanúja, aki elmondta, hogy látta az üres sírt, és beszélt az angyalokkal, akik azzal fogadták őt, hogy az Úr feltámadt. Örömmel újságolta el, hogy találkozott a feltámadt Megváltóval, és beszélt vele. Azt is elmondta a tanítványoknak, hogy Jézus megígérte: találkozni fog velük. Az odaadás Máriát bátor, hit-

ben erős, Isten munkája iránt elkötelezett nővé tette.

Ellen G. White ekképpen ír a küldetés iránt elkötelezett emberekről, akik az idők végén a világnak címzett utolsó kegyelmi üzenetet hirdetik: „Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés” (*A nagy küzdelem*, 312. o.).

Folyóiratunk márciusi számában olyan nőket ismerhetünk meg, mint a szorgal-

mas Márta és az odaadó Mária, akik megtanulják, hogyan kell határokat szabni, felfedezni önmagukat, szolgálni, tanítani és továbbvinni a küldetést. Mindegyiküknek szüksége van arra az egy dologra, amit senki sem vehet el tőlük: az Istennel való mindennapi találkozásra.

Szánjunk hát naponta időt erre a találkozásra, hogy életünk minden területén Isten akaratának megfelelően történjen minden! 📖

LILIANA RADU, a Romániai Unió Női Szolgálatok Osztályának igazgatója

Esemény

Hozzáillő segítőtárs.
EGYÜTT HAZAFELÉ!

*Lelkészfeleségek találkozója
Méhkert, 2026*

A „Hozzáálló segítőtárs. Együtt hazafelé” mottó égisze alatt 2026. január 23. és 25. között a méhkerti Adventista Missziós és Oktatási Központban megrendezték a romániai lelkészfeleségek találkozóját, amelyen 120 lelkészfeleség vett részt. A meghitt és nyitott légkörben lezajlott találkozó megfelelő keretet biztosított az elmélkedéshez, imádkozáshoz és őszinte párbeszédhez, azzal a céllal, hogy megerősítse a lelkészfeleségek lelki azonosságát és a családban, az egyházban és a gyülekezeti közösségben betöltött sajtósági szerepét.

A találkozó abból a szempontból is különösen fontosnak bizonyult, hogy alkalom nyílt a lelkészfeleségek közötti kapcsolatok megszilárdítására, tapasztalatok megosztására, közös imádkozás általi támogatásra, valamint annak a tudatnak a megerősítésére, hogy nem egyedül kell szembenézniük sajátos szolgálatuk kihívásaival. A központi téma – „Hozzáálló segítőtárs. Együtt hazafelé” – rávilágított arra az értékre, amit az egység és a szolidaritás képvisel a hitéletben, a résztvevők gondolatait pedig Isten országára, az elérendő közös célra, valamint arra az elhívásra irányította, hogy ezen az úton együtt kell végigmenniük bizalommal és reménységgel.

A találkozó főbb tevékenységeit úgy állították össze, hogy a lelki mélységet a gyakorlati elmélkedéssel ötvözzék. A naponkénti áhítatok megteremtették az Ige felé fordulás kereteit, ezt követte a közös imádkozás, amely oly módon lett megszervezve, hogy tevékeny részvételre, nyitottságra és kölcsönös támogatásra bátorítsa a résztvevőket. A találkozó különlegességét növelte Varta Pnyotov testvérnőnek, az Inter-európai Divízió Lelkészfeleségek Osztálya koordinátorának a jelenléte, aki mély üzenetet tolmácsol a szolgálat belső motivációjáról és az Isten és embertársak iránti szeretettől vezérelt életről.

A szombat délutáni program keretében megtartott szemináriumok fontos és aktuális témákat érintettek. Adina Tomoioagă a múlt és a jelen közötti egyensúlyt szem

előtt tartva beszélt a lelkészfeleségek előtt álló sajtósági kihívásokról, kiemelve azokat a tanulságokat, amelyek a jelenlegi helyzetben alkalmazhatók. A maga során Eliza Spătărelu bátorította a résztvevőket, hogy fedezzék fel személyes identitásukat és különleges szerepüket abban a munkában, amelyre Isten elhívta őket.

A találkozó kulcsfontosságú üzenetei hangsúlyozták, hogy a lelkészfeleségek – személyes válaszként Isten szeretetére – lelkes szolgálatra és az Úrral való naponkénti kapcsolatra hívtak el. Az előadók kiemelték az egységet, a közös imádkozást és a kölcsönös támogatás fontosságát, mivel ezek az érzelmi és lelki egyensúly fontos elemei, miközben a személyes elhívás vállalásához kapott lelki ajándékok felismerésére és kiaknázására is szükség van. A résztvevők ugyanakkor bátorítást kaptak arra, hogy úgy tekintsenek küldetésükre, mint reménységgel és bizalommal teli közös útra, szemük előtt pedig folyton Isten országának reménye lebegjen.

A méhkerti találkozó rávilágított a romániai lelkészfeleségek közti kapcsolatok megszilárdítását célzó, a lelki reflexió és a nyílt párbeszéd lehetőségeit megteremtő összefüggések fontosságára. A megosztott tapasztalatok, az érintett témák és az imádkozás alkalmi határozott módon rámutattak arra, hogy a kezdeményezést folytatni kell. Tekintetünket továbbra is „mennyei hazánkra”, szolgálatunk közös céljára szegezzük, miközben szem előtt tartjuk további találkozók megszervezését, amelyek egyre konkrétabb válaszokat adhatnak a lelkészcsaládok életének realitásaira és kihívásaira. ✨

ALINA LAURA ANDREI,
Lelkészfeleségek Egyesülete

EGY NAGY SEREG

„Az Úr ad vala szólniuk az örömhírt vivő
asszonyok nagy csapatának”

(Zsolt 68:12)

A Könyvek Könyve tele van olyan hétköznapi emberekről szóló lenyűgöző történetekkel, akik a legnehezebb körülmények között is megtapasztalják Isten szeretetét és vezetését. Ezekből a történetekből nyilvánvalóvá válik, hogy Isten azoknak az embereknek irányítja az életét, akik elfogadják a tervét, alávetik magukat átalakító erejének, és megértik, hogy Ő jobban akarja számukra a jót, mint ők maguk.

RUT

„És lőn azon napokban, amikor a bírák bíraskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia. A férfi neve Elimélek, és felesége neve Naomi; két fiuk neve pedig Mahlon és Kiljon; efrátaiak, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának. Meghala pedig Elimélek, a Naomi férje, és marada ő és az ő két fia. Akik moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig. Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül” (Ruth 1:1–5).

Naomi családjának nehéz volt elfogadni, hogy Betlehemet, a „kenyér földjét” éhínség sújtotta. Ez volt az oka annak, hogy Moáb földjére vándoroltak. Az élet azonban nagyon kiszámíthatatlan, és a szép jövő

előtt álló család létszáma a három férfi halálával megfelelődik. Naomi és moábita menyei, Orpa és Ruth megözvegyülnek.

A nagy családot ért tragédia után azonban a három egyedülálló nő nem vitatkozott Istennel, hanem úgy döntött, Júda földjére megy. Észszerű lépés volt ez a rólukról, mivel nem látták értelmét annak, hogy tovább maradjanak Moáb földjén, különösképpen azután, hogy híre ment: Isten meglátogatta népét, és kenyeret adott neki. Betlehem, Naomi szülővárosa most már jobban illett a kialakult új valósághoz.

Naomi azonban fontolóra vette, hogy özvegy menyeknek megadja a szabad választás lehetőségét: ha akarnak, visszatérhetnek népükhöz, nyelvükhöz, isteneikhez. Naomi anyaként beszél a menyekhez, és sürgeti őket, hogy menjenek „anyjuk házába” (Ruth 1:8). Orpa, miután átgondolta a helyzetét, könnyek közt megöleli anyósát, és hazaindul. Ruth azonban lenyűgöző vá-

laszt ad Naomi kérésére, ami áttételesen bizonyítéka annak, hogy Naomi őszintén és következetesen élte a hitét. Jelleme, mint a neve: „Kedves!” Milyen gyönyörű név!

„Ne unszoldj, hogy elhagyjalak és visszaforduljak tőled! Mert ahova te mégy, oda megyek, és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is! Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled!” (Ruth 1:16–17).

Ruth Naomitól tanulta meg, hogy Isten nem a próbákat szünteti meg, hanem a leküzdésükhöz nyújt segítséget. Nyilvánvaló, hogy Ruth – anyósa csodálatos jellemén keresztül – olyan jól megismerte Istent, hogy immár készen állt arra, hogy az Ő útján járjon. Annak ellenére, hogy annyi nehézséget átélt már, nem vesztette el a hitét és a reményét, Isten pedig megáldotta és megjutalmazta a bátorságát és a bizalmát.

Isten otthont adott neki Júdában. Boáznak nem volt nehéz feleségül vennie Ruthot, a nőt, aki idegen volt Isten népétől, mert ő

maga is a jerikói Ráháb fia volt, aki feleségül vette a Júda nemzetségből való Sálomónt. Isten kész rendkívüli dolgokat tenni, amikor az emberek felfedezik szeretetét!

Az Úr Jézus kinyilatkoztatja, mikor lesz az emberek között, és „sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a menyek országában” (Mt8:11).

Ruth szerepel a Messiás nemzetségi táblázatában, amelynek vonalán Dávid is feltűnik. Tagja annak a képzeletbeli női „seregnek”, amely a jó hírt terjeszti.

ABIGAIL

A bírák ideje véget ért. Még a legbecsületesebb és leghűségesebb bíró uralkodása alatt is a nép vénei odamentek hozzá, és könyörögtek neki, hogy nevezzen ki királyt az ország élére. Sámuel Isten elé járult, és beszámolt neki Izrael véneinek oktalan kéréséről.

Sorshúzás által Sault, a Benjámin törzsből való Kis fiát „választották” és kenték Izrael királyává.

Az emberek öröme azonban nem tartott sokáig, első királyuk hamar megbukott. Saul első nagy tévedése az volt, hogy Sámuel helyett ő mutatta be az égőáldozatot, annak ellenére, hogy ez a feladat Sámuelt illette meg, hiszen ő volt a bíró, s emellett próféta-ként és papként is szolgált.

Mivel Saulnak nem volt türelme megvárni, míg Sámuel bemutatja az áldozatot, a próféta megdorgálta őt, és bejelentette, hogy Isten már előkészített valakit a helyére. Az Isten szíve szerint való ember Dávid volt, „aki ifjú volt és piros” és „egyszer-smind szép tekintetű”, ahogy a filiszteusok bajnoka, az óriás Góliát jellemezte őt.

Saul továbbra is súlyos hibákat követett el, és végül ahelyett, hogy elismerte volna a tévedéseit és megváltoztatta volna a magatartását, Góliát felett aratott győzelme után Dávidot a riválisának tekintette, és üldözni kezdte, hogy eltávolítsa az útjából.

Dávid, akit titokban Izrael királyává kentek, kénytelen menekülni Saul elől, hogy mentse az életét. Száműzetése alatt Dávidnak kétszer is alkalma nyílik bosszút állni és véget vetni a hajtóvadászatnak, de azzal, hogy nem bántja Sault, bebizonyítja, hogy jobb ember nála. Emlékszünk Dávid híres szavaira: „Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az Úrnak felkentjével, hogy keze-met felemeljem ellene, mert az Úrnak felkentje ő” (1Sám 24:7).

Száműzetése alatt Dávid küldöttséget mentett meg Nábál nevű gazdag emberhez,

Abigail nemes jellemről tett bizonyosságot azzal, hogy felelősséget vállalt férje, Nábál magatartásáért, és megpróbálta jóvátenni Dáviddal szembeni hálátlanságát. – Más bűnét magadra vállalni: Jézus tesz ilyet, hogy megmentsen minket.

hogy adjon nekik ételmezt, jutalmul azért, hogy a katonái megvédték a pásztorait és a nyáját. Nábál azonban durván beszélt a Dávid által küldött fiatalemberekkel, akik visszatértek a táborba, és beszámoltak Dávidnak Nábál hálátlanságáról és sértő szavairól. Ekkor Dávid és emberei elhatározták, hogy megbüntetik Nábált gonoszságáért és hálátlanságáért.

Abigail, Nábál felesége, miután megtudta, mi történt, ismerve férje önzőségét, úgy döntött, hogy merész gesztust tesz Dávid felé. Megparancsolta, hogy nagy mennyiségű ételt rakjanak a szamarakra, és a szolgálkkal előre küldte őket, majd ő is követte a karavánt. Amikor meglátta Dávidot, mélyen meghajolt előtte, és megvédte meg gondolatlan férjét, mondván: „Én magam vagyok a bűnös.” Abigail nemes jellemről tett bizonyosságot azzal, hogy felelősséget vállalt férje, Nábál magatartásáért, és megpróbálta jóvátenni Dáviddal szembeni hálátlanságát (1Sám 25:24–28).

Más bűnét magadra vállalni: Jézus tesz ilyet, hogy megmentsen minket. Ezzel azonban a bölcs asszony megakadályozta Dávidot abban, hogy szörnyű hibát kövessen el. A Dávidot kísérő katonák gyakran biztatták arra, hogy rosszat tegyen, Dávid pedig eltökélt volt abban, hogy ezúttal bosszút áll Nábálon és családján.

Isten olyannak fogadja el az embereket, amilyenek, és minden eszközzel azon munkálkodik, hogy nemes jellemet alakítson ki bennük, s így áldássá válhassanak mások számára. Ebben az esetben Abigailt használta fel egy katasztrófa megakadályozására. Dávid hálás Istennek az útmutatásáért, és amikor megtudja, hogy Abigail megözvegyült, feleségül veszi, mert tudja, hogy őszintesége, bölcsessége és kedvessége neki is segíteni fog jobb emberré válnia.

Lehetséges, hogy Dávid Abigailra gondolva írta meg a 68. zsoltárt, aki annak ellenére, hogy Dávid és katonái ártani akartak neki, bölcs magatartásával a rosszat

jóra változtatta. „Az Úr ad vala szólniuk az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának” (Zsolt 68:12).

ESZTER

A Biblia nem csupán egy szent könyv. Több, mint a Könyvek Könyve. A Biblia az Ige, Isten gondolatának szavakban kifejezett formája. A gondviselés története. És mégis, van egy könyv a Szentírásban, amelyben egyszer sincs megemlítve Isten neve, jóllehet annyira nyilvánvaló a jelenléte a könyvben leírt eseményekben! Eszter könyvéről van szó.

A Babiloni Birodalom trónján I. Xerxész ül, akit a Bibliában Ahasvérós királyként ismerünk. Isten népének egy része még mindig Babilonban van. Vásti királyné kegyvesztetté vált, mivel nem volt hajlandó megjelenni a király és vendégei előtt a lakomán.

A babiloni fogságban Isten népe véglegesen kigyógyult a bálványimádásból. Ha az idolátria volt a fő oka a több évtizedes babiloni száműzetésnek, akkor ott, a bálványok és bálványimádók között, a zsidó

rabok valósággal elborzadtak Babilon gonosz szokásaitól, és teljes szívükből visszatértek az Úrhoz.

Ahhoz, hogy fiatal lányt találjanak Vásti királyné helyére, a babiloni hatóságok egy bizottságot hoztak létre, amelynek az volt a feladata, hogy a birodalom minden tartományában szűz lányokat keressenek, és azokat a fővárosba hozzák, hogy közülük válasszák ki Ahasvérós leendő feleségét és értelemszerűen az ország királynéját.

Így figyelt fel Eszterre a szelektáló bizottság. Különleges kiválasztási kritériumokat állapítottak meg, és Hadassa kapta a legmagasabb pontszámot. Márdokeus, a királyi udvarban szolgáló zsidó férfi unokája az Eszter nevet kapta, ami „csillagot” jelent, és a szépséget, a bátorságot és a befolyást jelképezi. Nemes jellemével, őszinteségével és szerénységével Eszter fényt hozott a király udvarába.

A birodalom felett azonban sötét felhők gyülekeztek, miután az agágita Hámánt előléptették. Hámán megkövetelte, hogy mindenki hajoljon meg előtte, Márdokeus

azonban fizikailag és lelkileg is állva maradt, kockáztatva ezzel saját életét és népe sorsát. Nem hajolt meg sem Babilon bálványai, sem Hámán előtt, akinek büszkeségét ez rendkívüli módon sértette, ezért valódi népiertást tervezett. Az antiszemizmus ősi jelensége.

Ekkor lép színre Eszter királyné. Miután meghallja a hírt, hogy az egész zsidó népet kiirtásra ítélték, Márdokeus zsákba öltözik, és a király kapuja elé megy gyászolni. Eszter is tudomást szerez a rendeletről és megremül, Márdokeust pedig arra kéri, hogy hagyjon fel tiltakozásával. Csakhogy Márdokeus szerint az egyetlen megoldás az, ha Eszter maga járul a király elé, és kér kegyelmet. „És monda Márdokeus, visszaüzenve Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. Mert ha e mostani időben te hallgatsz, máshonnan léssen könnyebbségük és szabadulásuk a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán

e mostani időért jutottál királyságra?” (Eszter 4:13–14).

A királyné felismeri a helyzet komolyságát és a kockázatot, amelyet vállalnia kell, majd felhívja Márdokeust, hogy gyűjtsön össze minden zsidót Susánban, és három napig böjtöljenek. Eszter is böjtöl a szolgálólányaival, és vállalja a király előtt megjelenés kockázatát.

Ha nincs identitásod, csak magadra és saját életedre gondolsz, nincsenek ideáljaid, és nem látod a nagy összképet, akkor nincs miért küzdened. De ha rátalálsz a célodra, mindent, akár az életedet is feláldozod. Jézus is ezt tette.

A médek és perzsák törvényeit kihirdetésük után már nem függeszthették fel, de még csak nem is módosíthatták. Hámán ravasz hízélgéssel elérte, hogy minden zsidó kiirtására sor kerüljön. Ez lett volna a második holokauszt ennek a népnek a történetében. Az első még Egyiptomban történt, a kivonulás előtt, amikor a fáraó ki akarta

irtani az összes újszülött fiút a zsidó rab-
szolgák családjából. E rendelet idején szü-
letett Mózes, a zsidók híres vezetője.

Eszter úgy döntött, hogy megszegi a mé-
dek és perzsák rendeletét, mert az szembe-
szegült Isten törvényével. Úgy döntött, hogy
inkább az Úrnak engedelmeskedik, mint
embereknek. Sátán ügynökei ott voltak, és
örömben ujjongtak, miközben azon vol-
tak, hogy végrehajtsák gonosz tervüket. El
akarták törölni Isten népét a föld színéről,
nehogy megszülessen az emberiség Meg-
váltója.

Hatalmas volt a tét. Eszter hívatlanul be-
ment a királyhoz, és az összes szabályt meg-
szegte. Isten parancsára járult Ahasvérós
trónja elé. Az udvar népe jól ismerte a biro-
dalom törvényeit, és mindenki azt figyelte,
hogyan reagál a király. „És lón, amint meg-
látá a király Eszter királynét, hogy áll az ud-
varban, kegyet találta szemei előtt, és kinyuj-
tá a király Eszterre az arany pálcát, amely
kezdében vala, akkor oda méne Eszter, és
megilleté az arany pálcá végét. És monda
néki a király: Mi kell néked, Eszter király-
né? És mi a kérésed? Ha az ország fele is,
megadatik néked” (Esz 5:2–3).

Tudjuk, hogy Eszter kétnapos ünnepsé-
get rendezett a királynak, és ezekről a talál-
kozáokról a legjobb hírekkel tér vissza. Isten
népe megmenekül.

A jóság ellensége bizonytalanságot, szen-
vedést és káoszt akar okozni, de Isten irá-
nyítja az eseményeket. Őt semmi sem lep-
heti meg, mert ismeri a jövőt, és mindig je-
len van, hogy megmentsen minket.

A SAMÁRIAI ASSZONY

„Ott vala pedig a Jákob forrása. Jézus
azért, az utazástól elfáradva, azonmód le-
üle a forráshoz. Mintegy hat óra vala. Jöve
egy samáriabeli asszony vizet meríteni.
Monda néki Jézus: Adj innom!” (Jn 4:6–7).

Jézus kimerült volt az éhségtől és a szom-
júságtól, és a déli nap is elviselhetetlen hő-
séget árasztott rá. Szomjúsága még jobban

nőtt, amikor a hús, frissítő vízre gondolt,
amely oly közel volt hozzá, mégis elérhet-
len volt számára, mert sem kötele, sem ved-
re nem volt, amivel vizet meríthetett volna
magának.

Jézus tehát várta, hogy jöjjön valaki, és
merítsen vizet. Nem ellentmondásos ez
a helyzet? A világegyetem Teremtője, aki
megalkotta a vizek forrásait, képtelen csil-
lapítani a szomjúságát. Szüksége van ehhez
egy vederre, egy kötélre és egy kútra...

Az angyalok csodálkoznak nézik az uni-
verzum Hercegét, aki szenved a szomjúság-
tól. A samáriai asszony is csodálkozik, hogy
egy zsidó tőle, egy samáriai asszonytól kér
vizet inni. Csodálkozását csak fokozza, hogy
a zsidóknak semmilyen kapcsolatuk nem
volt a szamaritánusokkal... sőt: gyűlölték
egymást.

Jézus azonban isteni bölcsességében vi-
zet kért, és nem ajánlott fel semmit... mivel
a Megváltó a samáriai asszony szívéhez ve-
zető utat kereste.

Ha ajándékot ajánlott volna fel, az asz-
szony elutasította volna, de azzal, hogy a
segítségét kérte, bebizonyította, hogy a bi-
zalom bizalmat gerjeszt. A világegyetem
Hercege odament ehhez a megvetett nőhöz,
és szívességet kért tőle. A nő meglepődve
kérdette, mi az oka a kérésének:

„Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én
tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! [...] Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd
az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt
mondja néked: Adj innom!; te kérted vol-
na őt, és adott volna néked élő vizet” (Jn
4:9–10).

A nő elsőre nem értette Jézus szavait,
de átérezte azok ünnepélyes jelentőségét.

**„Ha ismernéd az Isten aján-
dékát, és hogy ki az, aki ezt
mondja néked: Adj innom!;
te kérted volna őt, és adott
volna néked élő vizet.”**

Könnyed és gúnyos viselkedése megváltozott. Így szólt Jézushoz: „Uram, nincs mivel méritened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákobnál, aki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is?” (Jn 4:11–12).

Egy szegény, poros, fáradt utazót látott maga előtt, és összehasonlította Jákob pátriárkával. A nő visszanezett a szüleire, de előre is tekintett a Messiás eljövételére, annak ellenére, hogy ősei Reménye, maga a Messiás állt előtte, jóllehet ő ezt nem tudta.

Az emberek ma is az élő víz forrása mellett állnak, és semmit sem tudnak róla. Isten Lelke mellettük van, mégis sokan máshol keresik Istent, s nem kevesen végzik úgy, hogy rossz, mérgező forrásokból isznak. Ezért szomjaznak meg újra és újra, néha halálosan.

A samáriai asszonnyal folytatott beszélgetés egyre mélyebbé válik, és Jézus örök igazságokat nyilatkoztat ki számára. Az asszonyt egyre jobban elbűvöli a kútnál álló férfi. A Megváltó felfedi kilétét, amikor megkéri, hogy hozza oda a férjét, ekkor ugyanis a samaritánus asszony sebezhetővé válik, és elárulja, hogy nincsen férjénél. Jézus bebizonyította neki, hogy ismeri a történetét.

Ekkor megjelennek a tanítványok is, és meglepődve látják, hogy Tanítójuk egy nővel beszélget. János 4:28–29 szakaszában

vératlan dologról olvasunk: „Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek: Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?”

Rossz hírneve miatt a nő délben jött a kúthoz vizet meríteni. Ez keleten ritka dolognak számított. Azt remélte, hogy abban a forró órában senkivel sem fog összefutni, de találkozott Jézussal a kútnál, aki szóba elegyedett vele, hogy megmentse az életét.

Ha egy elveszett ember találkozik Megváltójával, sosem fogja elfelejteni ezt a tapasztalatát. Élete gyökeresen megváltozik:

- Ha vak volt, látni fog, mint Bartimeus;
- Ha beteg volt, meggyógyul, mint a tíz bélpoklos, és a samaritánushoz hasonlóan elmegy és megköszöni ezt a Gyógyítójának. Aztán meghallja a legjobb hírt: „A hited megmentett téged!”;
- Ha adószedő volt, tanítvány lesz, mint Máté;
- Ha őszinte halász volt, apostol lesz, mint Péter, majd embereket halászik;
- Ha boldogtalan, ironikus, de őszinte nő volt, misszionárius lesz, mint a samáriai asszony, aki Jákob kútjához ment.

Mert aki találkozik Jézus Krisztussal, az más emberré, misszionáriussá válik.

Mit tesz végül a samáriai asszony? Úgy tűnik, zavarban van... de valójában el van ragadtatva, még a kútról hozott vízről és saját fizikai szükségleteiről is megfeledke-

zik, és a városba rohan, hogy bizonytságot tegyen a tapasztalatáról. Krisztus tanújává válik.

Sikeres a bizonyágtétele? Természetesen! A személyes tanúságtételnek van a legnagyobb hatása. „Kimenének azért a városból, és hozzá menének” (Jn 4:30). Ha egy apostol hívta volna Jézushoz a samáriai embereket, ezt mondtuk volna: „Igen, ez az apostol jól végzi a munkáját.” De ez a félnk, alacsony önértékelésű asszony még csodálatosabb munkát végzett Jézusért! A tanítványok valószínűleg megdöbbenek, amikor látták, hogy a tömeg kijön a városból, és Jézust keresi. Jézus ugyanolyan ember volt, mint ők, de teljesen mások voltak a prioritásai. Az igényei megegyeztek embertársai igényeivel, ezért is kért vizet az asszonytól, az értékrendje azonban különbözött, ahogy az életről alkotott szemléletmódja is.

Amikor a samaritánusok odajöttek hozzá, kérték, hogy maradjon velük, és ő két napot töltött a társaságukban, és jelentősen megnőtt azok száma, akik hittek Benne. „Abból a városból pedig sokan hívének benne a samaritánusok közül annak az asszonynak a beszédéért, aki bizonytságot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, amit cselekedtem” (Jn 4:39).

Az Úr Jézus kegyelmének hatására megváltozott nő bizonyágtételének eredménye hihetetlen!

MÁRIA, JÉZUS ANYJA

„És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél. És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának királyi székét; és uralkodik a Jákob házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen!” (Lk 1:30–33).

Jézus anyja, Mária kiváltságos anya. Igaz, hogy nagy kegyelemben részesült – amint azt az angyal is elmondta neki –, de a ha-

landókra valaha ruházott legnagyobb felelősség is órá háruult: megszülni Isten Fiát; gondoskodni róla; segíteni Őt abban, hogy gyönyörű, egészséges és kiegyensúlyozott felnőtté váljon; a legjobb oktatásban részesíteni és felkészíteni Őt a legfontosabb szerepre, az Ember Fia és Isten Fia szerepére.

Igazi anyának kell lennie Izraelben, aki úgy neveli az Ember Fiát, hogy megértse hivatását és küldetését. Jézus ugyanis átéli az emberi élet minden szakaszának tapasztalatait. Máriát Isten készítette fel erre a nagy feladatra. Angyalok segítették, hogy átadja a menny értékeit Jézusnak, aki úgy jött a világra, mint bárki más, jóllehet nem volt közönséges gyermek, hiszen Ő volt a világegyetem Hercege.

A földön minden anyának fontos küldetése van, de Mária küldetése volt a legfontosabb. „Az angyalok csodálták a dicsőséges megváltási tervet. Figyelték, hogyan fogadja a választott nép az emberi testet öltött Istent. Angyalok jöttek a választott nép hazájába. Más nemzetek mesékben hittek és hamis isteneket imádtak, ám arra a földre, amelyen Isten dicsősége megnyilatkozott, s ahol a próféciákból áradó világosság

**Mária azon nők seregének
a tagja, akik jó hírt hoznak.
Ő hozta világra Jézust,
aki maga a Jó Hír,
az örök Evangélium.**

fénylett, lejöttek az angyalok” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 33. o.).

Mária jól ismerte a Messiásról szóló próféciaikat, de még jobban elcsodálkozott a nyolcadik napon, amikor gyermekét a szentélybe vitte, hogy áldozatuk kíséretében bemutassa őt az Úr előtt, és a ceremonális törvény szerint körülmetéljék. Csodálkozott, amikor látta, hogy az esemény miatt elragadtatott Simeon további próféciaikat mond a Gyermekekről. „A gyermeket visszaadja Máriának, de most Simeon veszi karjába és felmutatja az Úr előtt. Simeon lelkét olyan öröm járja át, amelyet még sohasem érzett. [...] A jövendőmondás Lelke hatotta át Istennek ezt az emberét, s mi alatt József és Mária mellette álltak és csodálkoztak szavain, megáldotta őket, majd ezt mondta Máriának: »Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izraelben, és jegyül, akinek sokan ellene mondanak; sőt a te lelkedet is általhatja az éles tör; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek« (Lk 2:34-35)” (uo, 40–41. o.).

Mindezen csodálatos bizonyítékok ellenére Mária nem értette Krisztus küldetését. Mint mindenki más, ő is arra várt, hogy a Messiás Dávid trónjára üljön, nem látta a szenvedés keresztségét, amelyen keresztül ezt ki kellett érdemelnie.

Mária teljesítette anyai kötelességét, és teljes szívéből szerette Őt, de amikor Jézus tizenkét éves lett, Máriából kiütköztek emberi korlátai: megijedt, hogy elvesztette Őt. Három nap múlva – mintegy utalásképpen Jézus keresztre feszítésének prófeciájára – megtalálta Őt a templomban. Jézust lenyűgözték a szentélyben végzett szolgálatok. Azokban a napokban, amikor tiszta lelkét

mélyen megérintette a bárányok áldozata, rátalált életcéljára.

„Senki a világon nem értette Őt meg. Szolgálatá során egyedül járt. Anyja és fivérei nem fogták fel küldetését. Még tanítványai sem értették meg. Örök világosságban lakozott; egy volt Istennel, de földi élete magányban telt” (uo, 92. o.).

Miután a Megváltó meghalt a kereszten, szeretett tanítványa, János vitte haza a Jézus édesanyját. Jézus ugyanis még a kereszten megkérte Jánost, hogy gondoskodjon róla. „Ímhol a te anyád” – mondta Jézus. János pedig magához vette őt.

Mária azon nők seregének a tagja, akik jó hírt hoznak. Ő hozta világra Jézust, aki maga a Jó Hír, az örök Evangélium, a Messiás, a Megváltó, Immanuel, a „Velünk az Isten!” Mi is Őt várjuk, és Ő megígérte nekünk, hogy hamarosan visszajön!

Különböző nők a Bibliából, különböző történetek. Egyikük sem volt tökéletes. Valódi nők voltak, valódi élethelyzetekben, akik a döntés pillanatában azt választották, hogy bíznak Istenben. Ruth hűséges maradt a szenvedésben; Abigail a válságban is bölcsességet tanúsított; Eszter a veszély ellenére is bátran viselkedett; a szamaritanus asszony biznyságot tett megtérését követően; Mária pedig bízott az Isten által rá bízott küldetésben. Ebben a „hadseregben” egyikőjük sem viselt fegyvert. Nem hódítottak új területeket, viszont sorsokat változtattak meg, életeket mentettek. Előkészítették a Megváltó eljövetelét, és még napjainkban is ihlet a történetük. A 68. zsol-tár 11. versének szövege prófétai kijelentés marad: Isten felállít egy nagy női hadsereget, amelynek tagjai hitükkel, jellemükkel és bátorságukkal terjesztik az örömhírt. A világnak ma ugyanerre a seregbe van szüksége: hívó, építő, gyógyító és reményt hozó nőkre. Mert a jó hír nemcsak üzenet, hanem Isten mellett élt élet!

GABRIEL RADU, lelkipásztor

Az önazonos nő

Vannak pillanatok, amikor az életünk nem egyezik azzal, amit hit által vallunk. Próbálunk mindenkinek megfelelni, és elfelejtjük, hogy kik is vagyunk voltaképpen. Életünk határozott középpont nélküli szerepek sorozatává válik. Úgy érezzük, mintha darabokra szakadva élnénk, és elbizonytalanodnánk a rengeteg irány, lehetőség előtt. Manapság nagyon sok nő él belső lelki összhang nélkül. A megosztott élet miatt sokan vonzódnak a veszélyes belső összeférhetetlenség területe felé, ahol a legerősebb érzés az, hogy nem felelnek meg saját elvárásaiknak.

Amikor kezdik érezni belső feldarabolódásukat, szívük megosztottságát, lassan bomlani kezd az egyensúlyuk, az öröm és az élet értelmének érzése. Amint e veszélyes területre sodródnak, rohamosan gyarapodni kezdenek azok a pillanatok, amelyek során eltérés mutatkozik a szavaik és a gyakorlati életük között. Egyre mélyebben tudatosul bennük a feldarabolódás érzése, amitől azonban már csak egy lépésnyi távolságra van az álarcviselés. Az önazonosság helyét átveszi a képmutatás, ami viszont hatalmas belső energiafogyasztással jár.

Elveszítve az erőt, ami korábban képesség tette őket a felelősségtudatra és az éberségre, immár képtelenek „nemet” mondani, és gondolkodás nélkül hajlandók alkalmazkodni bármilyen külső befolyáshoz, akár előnyös, akár nem a fejlődésükre nézve, a tehetetlenségüket pedig állandó önámítással és önigazolással próbálják álcázni. A valamikor jól látható támpontok elveszítik jelentőségüket, a környezethez való túlzott alkalmazkodás pedig önmagukról való lemondáshoz vezet. Felüti fejét a feszültség, a frusztráció és a lelki üresség érzete. Elillan a lelki béke, egyre nyilvánvalóbbá válik a sebezhetőség, és ilyen körülmények között képtelenek igazságon alapuló kapcsolatokat kiépíteni. Ezért részesítik előnyben a felszínes barátságokat, amelyek azonban a törekenységük miatt képtelenek kényelmet és támogatást biztosítani. A lelki egység hiánya miatt súlyosan károsodik a lelki szabadság, és fokozottan felerősödik a mások jóváhagyásától való függőség.

A lelki egység elvesztésének egyik legnyilvánvalóbb külső jele az egyszerű örömteli életre való képtelenség. Az apró dolgok, mint például a pihenés, a beszélgetések vagy a csend, már nem szereznek békét, mivel a benső folyton készültségben áll. Ez komoly probléma. Ehhez az állapothoz sok esetben az autentikus lelkiségtől való teljes eltávolodás társul. A hit sekélyessé válhat, elszakadhat a valóságtól, s ezzel együtt megjelenik a büntudat vagy a zavarodottság. A belső egység az a terület, ahol a lelki élet fejlődik, ennek hiányában viszont a hitélet is károsul. Mit tanácsol a Biblia azoknak a nőknek, akik elidegenedtek önmaguktól, de önazonosságra vágnak, s akik úgy érzik, nagyon távol vannak attól, amik lenni szeretnének valójában?

Figyeljük meg Annát! Belső egyensúlyát megtöri a fájdalom. Mélységes feszültségben él, mivel egyfelől ott van az, hogy szeretne édesanya lenni, másfelől pedig ott van a meddősége miatti társadalmi szégyen, rá-

adásul mindeközben úgy tűnik, hogy Isten hallgat. Van hite, a lelke azonban össze van törve. Keserves sírása annak a kifejeződése, hogy időlegesen elveszítette belső, lelki egységét. Hiszi, hogy Isten jelen van az életében, mégis elhagyva, elveszve érzi magát fájalmában. Gyógyulása abban a pillanatban kezdődik el, amikor veszi a bátorságot, és kendőzetlenül Isten elé tárja szomorúságát.

Naomi elveszíti identitását, és marni kezdi a keserűség. Férje és két fia halála után immár nincs sem státusza, sem biztonsága. Odajut, hogy képes kijelenteni: „Ne hívatok engem Naominak (*Kedvesnek*), hívatok inkább Marának (*Keserűnek*).” Elveszítve lelki középpontját, nem ismer többé önmagára. Akkor jelenik meg a belső egység hiánya, amikor a szenvedés teljesen átírja az azonosságot. A Biblia még a legreménytelenebb helyzetekre is helyreállítási modelleket kínál. Ha Isten munkálkodik, senkit nem szabad kilátástalan helyzetűnek tekinteni, és Naomi története is ékesszólóan igazolja ezt. Naomi megtarthatja egyik értékes menyét, aztán vőt és unokákat is kap, így visszanyeri státuszát és biztonságát.

Márta a nyugtalan és feszült nő példája, akit őszinte vágy fűt a jó cselekvésében. Aktívan veszi ki a részét különböző gyakorlati projektekből. Kívülről helyesnek látszik a magatartása, lelkét azonban mélyen átjárja a nyugtalanság. Mindent ellenőrzés alatt akar tartani, és nem érti, miért nem tudja erre rávenni a testvérét is. Lelke megosztott, és bár folyton jó dolgokkal foglalatkosodik, elszakad a jó cselekedetek valódi értelmétől. Így veszíti el a legértékesebbet, a lényeget. Jézus határozott feladatot bíz rá, hogy visszanyerhesse lelki egységét: mondjon le a gyötrődésről és az aggodalmakról, és töltsön több időt az elmélkedéssel. Ha meg szeretné találni a következetességet és az élet értelmét, le kell mondania azokról a szerepekről, amelyek megfojtják a lelkét.

A feldarabolódott életvitel másik példája a szamaritánus nő esete. Töredezett kap-

csolatokat és szégyent él át. Ez érzéketlenül teszi és elszigeteltségbe sodorja. Élete megosztott, nincs stabil központja. Jézussal folytatott beszélgetése nem moralizálással kezdődik, hanem az önmagával való újra egyesítéssel és a szelíden kimondott igazsággal. Instabil kapcsolatai és az önmagával kapcsolatos igazság elkerülése lelki egységének hiányáról árulkodik. Jézus segítségével azonban tudatosan benne az élő víz utáni szükséglete, amely helyreállíthatja összetört lelkét, és visszaadhatja belső következetességét.

Mi a közös ezekben a nőkben? Mindannyiuk lelke össze volt törve. A Biblia rámutat, hogy a lelki egység elvesztése nem erkölcsi kudarc, hanem gyakori emberi tapasztalás. Ezeket a nőket nem éri nyilvános ítélet, de eszményesítve sincsenek. Nem gyenge személyekként vannak bemutatva, hanem megértő segítséget és irányítást kapnak, hogy megszerezhessék az igazi, önazonos lelki életet. A Biblia nem tökéletes nőket mutat be, hanem valóságos személyeket, akik nem kontroll, hanem igazság, kapcsolatok és értelem révén nyerték vissza lelki egységüket.

A Biblia számos önazonos nő példáját mutatja be, viszont az önazonosságról nem mint tökéletességről beszél. Nem azok a Biblia igazi asszonyai, akik sosem törnek össze, hanem azok, akik már nem rejtőznek el, amikor összetörnek. Az önazonos nő nem tagadja a fájdalmát, és nem akar erősnek mutatkozni. Sír, őszintén felháborodik, kétkedik, és tudatosan benne elveszettségének érzete. Az önazonosság ott kezdődik, ahol az álságosság véget ér. Az önazonos nő nem állítja magáról, hogy jól van, ha nincs jól. Gyógyulása akkor kezdődik el, amikor többé nem tagadja a lelki törés létezését.

Az önazonosság nem jelenti a lelki konfliktusok hiányát. A Biblia asszonyai megtapasztalják azt a feszültséget, ami a hit és a valóság, reményeik és átélt tapasztalataik között keletkezik, a között, amilyenek való-

Az önazonos nő nem olyan személy, akin nincsenek sebek, hanem olyasvalaki, aki már nem reménytelenül él, hiszen megtalálta Jézust, és elfogadta Őt személyes Megváltójának.

jában, és amilyenek lenni szeretnének. Az önazonosság nem véget nem érő nyugalom, hanem az igazság melletti bátor kiállás, még konfliktushelyzetekben is. Az önazonos nő kendőzetlenül beszél az életéről. Anna lelki felvirágzása abban a pillanatban kezdődik el, amikor Isten előtt kiönti a lelkét; Naomi esetében akkor, amikor nevén nevezi a fájdalmát; a Mártáé, amikor nyilvánosan beismeri nyugtalanságát, a szamaritánus nő gyógyulása pedig akkor veszi kezdetét, amikor kimondja az életével kapcsolatos igazságot. Az önazonosság nem a kifelé mutatott kép kontroll alatt tartása, hanem saját történetünk nyílt felvállalása.

Az önazonosság nem önelégültséget, hanem újraegyesítést feltételez. A fent említett nők egyike sem egyedül hozta helyre az életét. A lelki egység kapcsolatok, meghallgatás és az igazság beismerése által épül. Az önazonos nő nem arra törekszik, hogy egymaga boldoguljon, hanem vállalja, hogy lássák és elfogadják. Nem szerepjátszásból él, hanem a lelkéből. Végül Anát már nem a szégyen definiálja, Naomi többé már nem Mára, Márta megtanul nem csak hasznos lenni, hanem valóban ott lenni, ahol kell, a samáriai asszony pedig bizonyágtétevé válik. Az önazonosság valójában belső, lelki központ köré összpontosuló élet, és nem csupán feldarabolódás a különböző szerepkörök között. Az önazonos nő nem olyan személy, akin nincsenek sebek, hanem olyasvalaki, aki már nem reménytelenül él, hiszen megtalálta Jézust, és elfogadta Őt személyes Megváltójának.

Dr. ELIZA SPÁTÄRELU,
egyetemi docens, Adventus Egyetem, Cernica

KORLÁTOK A KARRIERBEN: *siker és identitás*

„Ha nem lépsz közbe, nem tudtuk volna megcsinálni.” Ezer érzés tört rám, amikor ezeket a szavakat intézték hozzám. Éreztem, hogy a felettesem mérlegre tette a munkámat, s a mérleg nyelve a „bőség” jelenél állt meg. Éreztem, hogy értékes vagyok a csapatom számára, elengedhetetlen szükség volt egyedi hozzájárulásomra, és a munkám döntötte el, hogy sikerre, avagy kudarcra van ítélve a projekt, amiben részt veszek. Éreztem, hogy fontos vagyok, tisztelnek, és pozitív irányba mozdítom el a dolgokat. Sikert arattam, és a siker egy másodpercre jobbat tette a világot.

Mindezek ellenére az örömöm törekenynek bizonyult. Az volt az érzésem, hogy amint leülepszik a lelkesedés, nyugtalanság marad utána. Ha a fentiek csupán azért igazak, mert sikeres volt a projektünk, akkor csak feltételesen érezhetem magam elégedettnek, saját személyem fontossága ugyanis látszólag a sikertől függ. Ha fontosságom a projekt sikerével együtt gyarapodott, mi lett volna, ha a dolgok rosszul alakulnak? Mi van akkor, ha a munkám nem döntő fontosságú, és a mérleg nyelve alacsonyabb értéken állapodik meg? A személyem iránt tanúsított tisztelet valójában teljesítményfüggő értékelés, következésképpen fontosságból és tiszteletből fakadó értékem csupán az előnyös kontextus másodlagos következménye. Szinte észrevétlenül azon kaptam magam, hogy a következőkön töprengök: munkám értékelése vajon személyem iránti elismerés is, vagy csupán hasznosságom következménye? A nagylelkű dicséretekben gazdag hálálkodás igazából kényelmetlen kérdést vetett fel bennem: hol kezdődik az én személyes értékem, és hol ér véget a munkám?

Ilyen körülmények között még jobban megértettem Timothy Keller figyelmeztető szavait: „Amikor összetéveszted magad a munkáddal, a siker elkábítja az elmédet, és kudarc kezdi nyomasztani a szíved.” Még csak azt sem állíthatom, hogy ezúttal a „szerecsse” oldalán álltam, mivel sikert értem el. Igen, *ezúttal* valóban sikert arattunk. De ha megengedem, hogy a munkám jellemezze a saját értékemet, mit fog elárulni rólam akkor, ha egy következő projekt során már nem leszek annyira sikeres? Ha nem figyelek arra, hogy elismerjem ezeket az empirikus élményeket, holnap majd eluralkodik felettem a teljesítéskényszer, vagy pedig szükségét fogom érezni annak, hogy *túlszárnyaljam* saját addigi teljesítményemet, mint egy szerfüggő, akinek egyre nagyobb adagra van szüksége ahhoz, hogy az előző dózis okozta eufóriát átélje.

Ez csapda. Ha nem akarok beleesni, a munkámat úgy kell elfogadnom, mint egy ajándékot, nem mint azonosságom forrását. A munkám némiképp árulkodik a szaktudásomról, az elhivatottságomról, a másokhoz

való viszonyulásomról, az integritásom viszont több, mint a munkám.

Egészséges határ lehet számomra az, ha a munkámra olyan keretként tekintek, amely között megnyilvánul az Istenbe vetett hitem. Ez az a hely, ahol képességeimmel és ismereteimmel együtt vagyok jelen, és szakmai kihívásokkal szembesülök, ám sosem egyedül vagy csupán a csapatommal, hanem minden pillanatban a Mentórommal, a Vezetőmmel és a Segítőmmel: Istennel. Lelkem számára akkor válik veszélyessé a munka, ha érdemszerző célja van, és ha megfeledekzem arról, hogy képességeim és ismereteim nem teljes mértékben az enyéim, hanem nagy részt ellenőrzésemen kívül álló körülmények gyümölcsei.

E körülmények némelyikének a kapott talentumokhoz van köze, másoknak ahhoz, amit a szüleim és a tanárim fektettek belém neveltetésem során, és csak legvégső soron van köze személyes erőfeszítéseimhez. Ehhez adódnak hozzá az előre nem látható lehetőségek: az, hogy egy olyan országban élek, ahol béke van, és gazdag erőforrásokkal rendelkező városban lakom, támogató emberekkel körülvéve. Az összkép teljesen másképp festene, ha e koordináltak bármelyike is változna: ha más országban, például háborús övezetben látom meg a napvilágot, ha kiskoromban elhagynak a szüleim, vagy silány életkörülmények közé sodródok. Ezek olyan tényezők, amelyek nem tőlem függenek.

Egyedül Isten előtt nem kell semmit sem megvalósítanom ahhoz, hogy valóban fontos legyek. Isten már azelőtt ismert, hogy szaktudásra tettem volna szert, és akkor is szeretni fog, amikor már odalesz a szaktudásom.

Ellenben messzemenően csábító, ugyanakkor veszélyes azonosságom forrásaként tekinteni a munkámra, ha nem rendelkezem egy másik, valóban biztonságos helyvel, ahová örömmel mehetnék, hogy felfedezzem, ki is vagyok én tulajdonképpen.

Ez a biztonságos hely az Istennel ápolt kapcsolatom. Egyedül Előtte nem kell semmit sem megvalósítanom ahhoz, hogy valóban fontos legyek. Isten már azelőtt ismert, hogy szaktudásra tettem volna szert, és akkor is szeretni fog, amikor már odalesz a szaktudásom. Isten szemében az értékem nem képezi alku tárgyát, nem csorbul, és olyan nagy, hogy Fia felfoghatatlan áldozatára volt szükség ahhoz, hogy helyreállítsa a mély törést, amelyből kialakultak életünk kisebb-nagyobb hasadécai. Ellensúlyoznia kellett a bűn okozta irányváltást.

Sosem csupán konkrét tévedésekhez, hanem a dolgok romlott értékrendjéhez köthető problémáról van szó. Bűn az, ahogyan élünk, mintha csak magunkra számíthatnánk, és arra kényszerülnénk, hogy egymagunk építsük fel az értékünket, teljesítmény által védjük meg az identitásunkat, és eredményekkel tartjuk fenn a létezésünket. A dolgok rendje ily jelentős felborulásának zaja még a mi „köfejtőinkben” is hallatszik. Ez okozza a kimerülést, a nyomást és az attól való félelmet, hogy talán kevésnek bizonyulunk.

Az Istennel ápolt kapcsolatban azonban személyes értékem nem olyasvalami, amiért meg kell dolgoznom, amit bizonyítanom kell, majd küzdelem árán megtartanom, hanem *ajándék*, valami, amit *kapok*, az ember egyik alapvető joga, amit nem csorbíthat semmi sem abból, amit szabad szemmel látunk, s amihez a szívünknek nincs szüksége érvekre. Egyszerűen csak tudjuk, hogy létezik. És ez mindannyiunkra érvényes. ♠

ALINA KARTMAN,
szerkesztő, Semnele Timpului (Idők jelei)

Lelkiség

DEBÓRA

*a védangyal és a méhecske
szerepe között*

Debóra a bátor és gondot viselő nő arche-típusa a férfiak által uralt világban. Debóra nem csupán egy történelmi-bibliai személy, hanem a bátorság, a bölcsesség és a női vezetés egyetemes modellje. Ő képviseli a nőt, akire a világnak és Istennek szüksége van, különösen a nehéz helyzetekben, amelyekben a hangja és a cselekedetei a változás előmozdítói.

Körülbelül 3200 évvel ezelőtt Debóra bebizonyította, hogy egy nő is képes a „hatalom jogarának” hordozására (amely a tekintély és a felelősség szimbóluma), s mindemellett a változások katalizátora is lehet, ha életét és adottságait Isten szolgálatába állítja. Egy olyan világban, ahol a nők háttérbe szorulnak, Debóra továbbra is a bátor asszony mintaképe, aki tudja, hogyan fejlessze ki magában a tekintélyt, a férfias vonásait anélkül, hogy elvesztené anyai tulajdonságait, azaz a gondoskodás, természetes kedvesség, kifinomultság, bölcsesség és együttérzés jellemzőit.

„Akkor az Úr meghívta Debórát, aki Izrael számára szerető anya volt. Húsz éven át az izraeliták jajgattak elnyomóik uralma alatt, majd felhagytak a bálványimádással, és alázattal, bűnbánattal kiáltottak az Úrhoz, hogy szabadítsa meg őket. Fájdalmas kérésük nem volt hiábavaló. Izraelben élt egy nő – Debóra –, aki jámborságáról volt híres, és az Úr őt jelölte ki népe szabadítá-

Debóra nem csupán egy történelmi-bibliai személy, hanem a bátorság, a bölcsesség és a női vezetés egyetemes modellje. Ő képviseli a nőt, akire a világnak és Istennek szüksége van, különösen a nehéz helyzetekben, amelyekben a hangja és a cselekedetei a változás előmozdítói.

sára. Prófétaként ismerték, s a bírót távollétében a nép hozzá fordult tanácsért és igazságszolgáltatásért” (Ellen G. White: *Daughters of God* [Isten leányai], 36.5; 37.2).

A hűséges nők szimbóluma, Debóra úgy él és dolgozik, mint egy védangyal, vagy mint egy méhecske. A Debóra név héber jelentése is ez: „méhecske”. A Királyok Völgyében található sírhelyek falain a hajókat, fáraókat és kígyókat ábrázoló rajzok között sok méhecske látható. Az ókori Egyiptomban a méhecske a királyság és a hatalom jelképe volt. A korabeliek úgy hitték, hogy a méhek az istenek könnyeiből születtek. Illik Debóra személyéhez ez a név és szimbólum, nem igaz?

A Szentírás megemlíti a férjét, Lappidothot (nevének jelentése: „fáklyák”, „lángok”). Bár nem kapunk részletes információkat Lappidoth szerepéről, figyelemre méltó, hogy Debóra abban a patriarchális kultúrában központi figuraként tűnik fel, férje háttérbe szorul Debóra jellemzésében: „Ebben az időben Debora, a prófétanő, a Lappidoth felesége volt bíró Izraelben” (Bír 4:4). Egy „méhecske”, akit egy kiemelkedően patriarchális társadalomban a férje „fénye” támogat. Még napjainkban se kis dolog, ha egy férj beleegyezik abba, hogy „árnyékban” maradjon. A második hegedűs szerep nem csökkenti a férfiaságát vagy a család presztízsét.

A Szentírásban a Debórára vonatkozó másik kép az „izraeli anya” képe: „Meggyszűntek a kerítetlen helyek Izraelben, megszűntek végképpen, mígnem én, Debóra felkelék, felkelék Izrael anyjaként” (Bír 5:7). Ez a kulcs ahhoz, hogy megértsük hatalmát. Debóra nem erőszakkal uralkodik, hanem anyai gondoskodással. Jobban mondva, nem is uralkodik, hanem egyesít. Nem törekszik a vezetői tisztségre, de amikor a helyzet megköveteli, felelősséget vállal. Ő az a nő, aki csendben dolgozik a nép javáért, de a megfelelő pillanatban bátorságot merít, hogy igazi vezetőként szólaljon meg és cse-

lekedjen. A királynők bizonyos pillanatokban „előnyben részesülnek” a királyokkal szemben, mivel női és anyai lényüknek köszönhetően jobban képesek egyesíteni, közvetíteni és összetartani, mint a királyok. Viktória és II. Erzsébet királynő a család és a nemzet értékei köré egyesítette a brit közösséget.

A kánaánitákkal vívott csata előestéjén az Úr azt mondja Debóranak, hogy a legnagyobb megtiszteltetés a hadsereg vezetőjét, Bárátot illeti meg. Habozása, mely végül az iránti ragaszkodássá válik, hogy Debóra kísérje el őt a csataterre, Jeanne d'Arc és Ecaterina Teodoroiu történetét juttatja eszünkbe. Ez a pillanat Ellen White szolgálatra való elhívására is emlékeztet. Az adventista történetírás ezt a pillanatot két férfi, Hazen Foss és William Foy elutasító döntéseként örökíti meg, akit az Úr prófétai tisztségre hívott el. A férfiak által dominált világban a két férfi elutasítja a prófétai hivatást, ami lehetővé tette „a leggyengébbek közül a leggyengébb” elhívását, vagy ahogy Pál apostol mondaná: „A világ boldogjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ

erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket” (1Kor 1:27).

Debóra győzelme az Úré, mert a „csillagok” Sisera ellen harcoltak: „Az égből harcoltak, a csillagok az ő helyükből vívtak Siserával!” (Bír 5:20).

A „csillagok” Isten angyalainak metaforája, akik jelen voltak az odaszentelt életű nők – Debóra, Eszter, Mária (Jézus anyja), Mária Magdaléna, Tábitha, Ruth stb. – életében. A halandóknak valaha adott legszebb és legörömtelibb hír címzettje a Megváltó édesanyja, Mária: „Bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között” (Lk 1:28).

Végül az áldott nők nevei között megemlítjük a következő neveket is: Harriet Tubman, Corrie ten Boom, Margaret Thatcher (a Vaslady), Marie Curie, Eleanor Roosevelt stb. A lista nyitott. A történelem nem szűkölködik válságokban, sem Debórákban, akik készek a felelősségvállalásra!

DANIEL NIȚULESCU
lelkipásztor, Munténiai Egyházterület

Misszió

MISSZIÓMUNKA *a digitális korszakban*

Könyvevangelista munka az is,
amikor a gyógyulás üzenetét könyvek, kapcsolattartás
és szolgálat által juttatjuk el az emberekhez.

Könyvevangelistaként éveken át tartottam egészségügyi szemináriumokat különböző intézményekben, ahol az egészségügyi reform üzenetét a gyakorlati szolgálatról szóló könyvekkel kapcsoltuk össze. A 2020-as év számos tevékenységnek vetett véget, számomra azonban egy új utazás kezdődött, amelyet az isteni elhívás iránti engedelmességben éltem meg.

Amikor az ajtók bezárultak, és lehetlenné váltak a személyes találkozók, feltettem magamban a kérdést: „Hol szolgálhatnék?” Az akkori időszak csendjében jól ki-vehető és megnyugtató választ kaptam: a munka nem áll meg, csak a formája változik. Istent nem korlátozzák a körülmények és az események, ezért a missziómunka ott folytatódik, ahol van engedelmes és az isteni hívásra válaszolni kész szív.

Érzelmekkel telten és imádkozó lelkülettel léptem az ismeretlen területre, az online térbe. Vasárnaponként egyszerű, vegán főzőtanfolyamokkal kezdtem. Rövidesen rájöttem, hogy itt nemcsak táplálkozásról van szó, hanem közösségről és bátorításról is. Az emberek nemcsak azért jelentkeztek, hogy főzni tanuljanak, hanem azért is, hogy megtalálják az irányt, a reményt és az élet értelmét. Akkor értettem meg, hogy könyvevangalista munka az is, amikor a gyógyulás üzenetét könyvek, kapcsolattartás és szolgálat által juttatjuk el az emberekhez.

Minél inkább kitereljesedett ez a tevékenység, annál inkább éreztem úgy, hogy kötelességem szilárd alapokra helyeznem a szolgálatomat. Negyvenévesen újból visszatértem a tanuláshoz, és oklevelet szereztem a Marosvásárhelyi Orvosi Egyetem táplálkozástudományi karán, mert meggyőződésem, hogy minden ajándékot teljes komolysággal, kitartással és hűséggel kell Isten szolgálatába állítanunk. Az inzulinrezisztenciával és a prediabéteszsel vívott saját küzdelmem, valamint a Prófétaság Lelke ihlető gondolatainak hatására született meg a „Diabétesz-remisszió” elnevezésű program.

Istent nem korlátozzák a körülmények és az események, ezért a missziómunka ott folytatódik, ahol van engedelmes és az isteni hívásra válaszolni kész szív.

Máig közel 800 személynek sikerült visszafordítania cukorbetegsége evolúcióját és visszanyernie egészségét az egészségügyi reformok elveinek gyakorlatba ültetése révén. Öröm számomra látni a megváltozott életeteket: embereket, akik lemondhatnak az inzulinról, nőket, akik évek óta tartó meddőség után édesanyák lehetnek, dialízis háttárára sodródott személyeket, akiknek újból működni kezd a veséje, amputációt elkerülő betegeket, depressziótól megszabaduló lelkeket. Mindez Isten, a Nagy Orvos munkájának köszönhető, aki az egészségügyi reform által nyújtott világgosságot.

Munkám során minden jelentkező nagyjából 12 könyvet kap, többek között a *Jézus élete*, *A nagy küzdelem* vagy az *Értelem, jellem, egyéniség* című köteteket, más egészségügyi könyvekkel együtt. Ezt a munkát ma már egy 12 fős csapat végzi: dietetikusok, diabetológusok, egy pszichoterapeuta orvos, továbbá olyan személyek, akik tevékenyen kiveszik a részüket az emberekért végzett szolgálatban. Közülük négyen hivatásos könyvevangelisták, szolgálják az embereket, bárhol is legyenek, imádkoznak értük, bátorítják őket és könyveket ajánlanak nekik.

Hálával és alázattal tekintek vissza az eltelt időre. A könyvevangalista munka nem szűnt meg, csak átalakult. Isten felhasznált egy válságot, hogy új ajtót nyisson a szolgálat előtt. Azért imádkozom, hogy az Úr rendeljen további odaszentelt életű munkásokat, akik készek szolgálni az online missziómunkában, hogy így még több ember részesüljön áldásban, és felmagasztaltassék az Ő Neve. ♣

CORINA PELIN, könyvevangalista vezető,
Észak-erdélyi Egyházterület

Nevelés

SZERETET ÉS HATÁROZOTTSÁG AZ OKTATÁSBAN:

Ethívva az elme és a szív formálására

A keresztyén oktatás nem csupán képzési folyamat, hanem az ember teljes lényének szent formálása. A családban, a keresztyén iskolában és a gyülekezetben nem csak kompetenciákat, hanem jellemeket is formálunk. Nem csupán a gondolkodást ápoljuk, hanem a szeretetet is. A Szentírás arra emlékeztet, hogy az ember nem az értelem és az érzelmek között megosztott lény, hanem élő egység, amelyben az elme, a szív és az akarat összehangoltan fonódik egybe. Keresztyén lelket nevelni azt jelenti, hogy tiszteletben tartjuk ezt az egységet, és a gyermek teljes lényével foglalkozunk.

Ez nem csupán teológiai eszménykép, hanem valóságra támaszkodó szükséglet. Ebben a valóságban élnek a gyermekeink. A diákok jólétével foglalkozó legújabb kutatások szerint aggasztóan magas azoknak a gyermekeknek a száma, akik érzelmi kihívásokkal szembesülnek. Az Oktatási és Kutatási Minisztériumnak az UNICEF romániai kirendeltségével közösen 2025-ben készített tanulmánya szerint 4-ből 1 gimnazista (23%) esetében fennáll az érzelmi zavar kockázata, ami általában tartós fáradtságban, ingerültségben vagy túlzott aggodalomban mutatkozik meg. Az adatok ugyanakkor jelentős eltérésekre is rámutatnak: a lányok gyakrabban küzdenek a szégyenérzettel és a magánnyal, miközben a fiúk főleg az agresszív vagy nem megfelelő magatartásuk miatt kerülnek az iskolai

tanácsadók látókörébe. Az akadémiai nyomás és a különböző iskolai szintekhez való alkalmazkodóképesség hiánya csak fokozza ezeket a sebezhetőségeket. A jegyek és a teljesítmény mögött törekeny szívek rejtőznek, akik az élet értelmét és a biztonságot keresik.

A Szentírás ebben a kontextusban viszszavezet az igazi nevelés alapjához: „Mind den féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). Bibliai értelemben a szív lényünk központja – az a hely, ahol megszületnek a vágyak, a meggyőződések és a döntések. Ha a vágyakat nem alakítjuk, az információ egymagában nem lesz képes átformálni az életünket, éppen ezért a keresztyén oktatás a gyermek teljes körű formálását, nevelését tűzte ki célul.

A szív formálása viszont nem zárja ki az elme formálását, hanem ez utóbbinak a feltétele. Pál apostol felszólít: „Megújultok pedig a ti elméteknek lelke szerint” (Ef 4:23; Róm 12:2). Isten nem gondolkodás nélküli hitet vár tőlünk, hanem az igazság által megvilágított elmét. A gyermekeknek meg kell tanulniuk gondolkodni, elemezni és értelmezni dolgokat. Nem csak azt kell tudniuk, hogy mit hisznek, hanem azt is, hogy miért. Ebben a szociokulturális determináltságú világban, amelyet relativizmus és ideológiai kihívások urálnak, ez a fajta felelősségteljes és józan hit a lelki

élet „pajzsa” (Ef 6:16). Az Igében horgonyzó elme irányítvőé válik a zavarodott világban, a Szentlélek által formált szív pedig az értelmes élet forrásává válik.

Az igazság és a szeretet egysége Krisztusban találja meg legmagasztosabb kifejeződési módját. A Szentírás kijelenti, hogy Ő „teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14). A kegyelem nélküli igazság eldurvulhat és rideggé válhat; az igazság nélküli kegyelem pedig eltévesztheti az irányt. E kettő Krisztusban ötvöződik tökéletesen. Ez a keresztény oktatás modellje is: határozottság az elvek terén, szelidség a kapcsolatokban, erkölcsi tisztánlátás, ugyanakkor érzelemgazdag odafigyelés a gyermek belső küzdelmeire.

Ez az egészséges feszültség mutatkozik meg a szülőknek szóló bibliai tanácsban is: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint” (Péld 22:6). Ehhez viszont felelősségtudat és kitartás kell. A gyermekeknek szükségük van pontosan meghatározott korlátokra, mivel a korlát biztonságot nyújt. A Szentírás azonban figyelmeztet: „Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek” (Kol 3:21). Az együttérzést nélkülöző fegyelmezés ott fog sebet ejteni, ahol épp gyógyítania kellene. Az igazi határozottság nem zárja ki a gyöngédséget, az igazi tekintély pedig nem helyezi hatályon kívül az együttérzést.

Különben maga a Biblia is elismeri az érzelmi élet összetettségét. A Zsoltárok

A teljesítékényszer és az erkölcsi instabilitás által uralt világban a keresztény oktatás a helyreállítás munkája. Célja újraépíteni az emberben Isten képmását. Az elme arra hivatott, hogy ismerje; a szív arra, hogy szeresse; az élet pedig arra, hogy élje az igazságot.

könyve szerint Isten nem utasítja el az ember érzelmeit. Dávid felkiált: „A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” (Zsolt 130:1). A könnyek, a gyötrődések és a félelmek nem a lelki gyengeség jelei, hanem Istenhez való közeledésre szóló meghívások. A mai tudomány is ezt igazolja: Daniel Goleman az *Érzelmi intelligencia* (2008) című könyvében rámutat, hogy mennyire fontos az emberi lény e velejárója az élet egyensúlyban tartása és sikere szempontjából. Az érzelmek elismerése és validációja a keresztény oktatásban nem megalkuvás, hanem az emberi természet bibliai alapú megértésének kifejeződése.

Konkrétan tehát, az ilyesfajta látásmód a következőképpen fordítható le: nyitott párbeszéd, közös imádkozás, együtt töltött idő, következtetesség és személyes példamutatás. A gyermekek többet tanulnak abból, amik vagyunk, mint abból, amit mondunk. A Szentírás által megvilágosult elme és a szeretettel teljes szív a legmeggyőzőbb tankönyv.

A teljesítékényszer és az erkölcsi instabilitás által uralt világban a keresztény oktatás a helyreállítás munkája. Célja újraépíteni az emberben Isten képmását. Az elme arra hivatott, hogy ismerje; a szív arra, hogy szeresse; az élet pedig arra, hogy élje az igazságot.

A keresztény elmének és szívnak a nevelése lényegében felhívás az örökkévalóságra való felkészülésre – egy csendes, de mélyreható munka, melynek során Isten rajtunk keresztül formálja királyságának örököseit. ♣

VALENTIN FILIMON,
Nevelési Osztály, Romániai Unió

BIBLIOGRÁFIA:

1. Biblia
2. „Analiza stării de bine și a sănătății mintale în rândul copiilor din învățământul gimnazial în România”, (https://www.edu.ro/sites/default/files/_fi%C8%99iere/Minister/2025/div/RAPORT_Analiza_starii_de_bine_sanatatii_mintale_copii_gimnaziu_RO.pdf).
3. Goleman Daniel: *Intelligența Emoțională*. Curtea Veche, 2008.

Egy fogyatkozásod van

„És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem? Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanúbizonyságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteljed atyádat és anyádat. Az pedig felelvén, monda néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonedat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvén a keresztet. Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala” (Mk 10:17-22).

Micsoda paradoxon volt ennek az ifjúnak az élete! Bár gazdag volt, mégsem érezte úgy, hogy beteljesült lenne az élete. Látta a Jézus által megáldott gyermekek szemében a boldogságot...

Minden emberben megfogalmazódik ez az alapvető kérdés: „Mit cselekedjek, hogy elnyerjem az örök életet?”

„Egy fogyatkozásod van...” Valóban csak egy dolog hiányzott az életéből, egy kulcsfontosságú elv – Isten szeretete, az a fajta engedelmesség és átalakító erő, amely átitatja az életet, és megmutatkozik a jellemében. „Add el minden vagyonedat!” – válaszolta Jézus, mivel ez a *minden* volt az akadály az életében.

Örök életre vágyott, mert ez a jogos vágy a lényéhez tartozott, viszont nem volt hajlandó áldozatot hozni ezért. „Elszomorodván e beszéden, elméne búsan...” Jobban szerette a kapott ajándékokat, mint magát az Adományozót. Pedig milyen óriási lehetőségeket látott benne Jézus! Pont az a segítség lehetett volna, akire szüksége volt. Isteni erővé válhatott volna az emberek között. Ezért kapta a javait – hogy áldást szerezzen a szükségben levőknek. Mindent magának akart, de úgy, hogy ebből a min-

denből ne adjon másoknak is. Nem értette meg, hogy Isten csak engedelmességet vár el, azt, hogy mondjon le önmaga szeretetéről, hogy helyet készíthessen az Isten iránti szeretetnek. „És kincsed lesz a mennyben.”

Külső szemlélőként könnyen ítélkezünk, és meglátjuk mások szemében a szálkát. Ha viszont elemezzük a saját kérdéseinket, talán itt az ideje, hogy magunkba szálljunk: pénzünk, talentumaink és befolyásunk felhasználásával hozzájárulunk-e mások jólétéhez, vagy inkább a saját érdekeinket szolgáljuk? Készek vagyunk lemondani a kézzelfogható kincsről a láthatatlan, mennyei kincsért? Mennyit ér számunkra Krisztus? Többet, mint a hírnév és a gazdagság?

Jézus sosem várja el, hogy olyan döntéseket hozzunk, amelyek hátrányosan érintenek. „A gondolkodás elfeledett művésze” (Viața și Sănătatea, 2018) című könyvében dr. Neil Nedley a következőket mondja: „Egyre több bizonyíték áll rendelkezésünkre arra vonatkozóan, hogy az együttérzés jótékonyan hat az együttérzést gyakorló személy egészségre – akár még a családi és társadalmi kapcsolatoknál is hatásosabb lehet.” Az ilyesfajta magatartás nem csupán meghosszabbítja az életet, hanem a beteljesültség érzésével tölti el az embert. Vagyis: hosszú és minőségi életben lehet része. Segíteni, adni, ölelni, mosolyogni – olyan tettek ezek, amelyek ugyan kimozdítanak a komfortzónánkból, ellenben mások boldogságához hozzájárulni sokkal értékesebb, és nemcsak rövidtávon szerez elégtételt.

A Bibliában számos példát találunk olyan emberekre, akik jót tettek. Ábrahám átengedte az elsőbbséget Lótnak, és megelégedett azzal, ami neki maradt. Rebeka

**Akkor lehetsz boldog, ha adsz,
és nem akkor, ha vagyont halmozol.
„Vagy megelégszel a kevéssel, és
nem cipelsz fölösleges terheket,
mivel boldogság van a lelkedben,
vagy a semmi felé tartasz.”**

vizet adott egy szomjazó idegennek és a tevéinek. József törődést tanúsított a fáraó két szolgájának lelki gyötrelme iránt. Eszter azonosult a palotán kívül élőkkel. Egy kisfiú megosztotta az ebédjét Jézussal, és ezzel mindenét odaadta.

Uruguay volt elnöke, José Mujica fizetésének 90%-át jótékony célokra adományozta. Valósággal zavarta a sajtó folytonos kérdészködése. „Ez egy teljes mértékben boldog világ! Az emberek csodálkoznak azon, ami természetes, és ez engem felettébb aggaszt” – nyilatkozta. Megértette, hogy akkor lehetsz boldog, ha adsz, és nem akkor, ha vagyont halmozol. Ez a „normalitás”, amely már kezdetektől fogva meg lett határozva, de ma már csodálkozunk ezen, sőt, még fel is háborodunk. „Vagy megelégszel a kevéssel, és nem cipelsz fölösleges terheket, mivel boldogság van a lelkedben, vagy a semmi felé tartasz” – állította José Mujica. Mi, emberek szeretnénk a Jó felé, a beteljesülés felé haladni.

Oskar Schindler a Holokauszt idején vált a „Világ Igazává”. Noha legalább 1200 zsidó neki köszönhette életben maradását, végül mégis lelkifurdalások gyötörték. Olyan tárgyakra pazarolta a pénzét, amelyeknek semmi értelmük nem volt. Egy drága autó vagy egy arany kitűző többet ért tíz ember életénél, amit még megmenthetett volna. Tehetett volna többet is...

A gazdag ifjú gondosan megtartotta az összes parancsolatot. Lehet, hogy valóban jó ember volt, és ő is azok közé tartozott, akik nagylelkűen gazdagították a templomi kincstárat. De ez még nem volt elég. Igazából, amikor végül vonalat húzott, rájött, hogy tényleg hiába volt minden. „Kövess engem az adományozásban, az önfeláldozásban és a szeretetben!” – mondta neki Jézus. Ez az egy dolog fog különbséget tenni a beteljesülés és a nyomorúság, az élet és a halál között. Neked is ez a fogyatkozásod? 🍷

CIPRIAN ȘANDRU,
Sáfárság Osztály, Romániai Unió

AZ „ÉN” NEVŰ *ellenség*

Halkan benyitottam az irodába, amely zsúfolásig tele volt – valószínűleg megoldásra váró dossziékat tartalmazó – dobozokkal. Három íróasztal, három hivatalnok hölgy: rám se néztek az iratsomók mögül. Miután köszöntem és megkérdeztem, hogy kihez fordulhatnék, egyikük unottan megkérdezte, hogy mit akarok, majd folytatta a teendőit. Elmagyaráztam, hogy egy okiratot jöttem átvenni, mire a hölgy felnézett. Haragos tekintettel és furcsa szóbőséggel emlékeztetett rá, hogy pénteken nincs fogadónap, amit el kellett volna olvasnom az ajtóra kített nyitvatartási tájékoztatóról, és hogy mi, ügyfelek felelőtlenek vagyunk, csak stresszeljük őket a munkaidejükben, hisz ők is csak emberek, nem robotok, stb. ...

Hiába próbáltam elmagyarázni, hogy egy másik városból érkeztem, csak pénteken van erre időm, és sürgősen szükségem van az említett okira. Az a durva hang túlságosan gyorsan beszélt, én pedig elhatároztam, hogy végig hallgatom, remélve, hogy így majd kiönti a frusztrációját, és végül segít megkapnom a szóban forgó iratot. Mivel azonban nem hagyta abba, kelő hangerővel félbeszakítottam, hogy jól hallja: „Fejezze be! Rajtam nem segít, hogy úgy korhol, mint egy gyereket, sőt, önmagán sem segít! Egyszerűen közölhette vol-

na, hogy erre ma nincs mód, így nem pazaroltuk volna egymás idejét!” A hölgy elhallgatott, majd nyugodtabb hangon hozzáfűzte: „Azért korholom magát, mert talán így jobban megérti.”

Az igényelt okirat nélkül léptem ki az irodából. Azon gondolkodtam, vajon hogy beszél ez a hölgy a gyermekeivel és a férjével? Vagy a főnökével, a szüleivel? Mi készíti arra, hogy megannyi „álarcot” viseljen? Hogy tudunk ilyen gyorsan átalakulni az általunk betöltött társadalmi szerepek függvényében?

Gyermekeim számára lehetek *szülő*, édesanyám számára felnőttként is *gyermek*, és lehetek *felnőtt* egy másik felnőtt viszonylatában. Hanghordozásom, testtartásom, tekintetem, arckifejezésem gyökeres változáson esik át annak függvényében, hogy milyen szerepet alakítok, és ez teljesen normális, míg szülőként viselkedem a gyermekeim előtt, gyermekként az édesanyám előtt, vagy felnőttként egy másik felnőtt előtt. De vajon miért viselkedem gyermekként vagy szülőként akkor, amikor *nem* vagyok sem gyermek, sem szülő?

A tranzakcióanalízis szerint egy felnőtt személy játszhat ilyen szerepeket az élete során kiépített kapcsolataiban. Csakhogy ezek nem a legáhitottabb szerepek. A férj nehe-

zen viseli el a *szülő*-feleség mindennapos beszélőseit: „Mosd meg a kezed! Tedd a szennykosárba a koszos nadrágodat! Ne szürcsöld a levest! Megint nem tetted helyére a poharat!” A férj úgy érzi, többé nem képes elviselni a *gyermek*-feleség mindennapos síránkozásait, elégedetlenkedéseit, bizonytalankodásait, vádaskodásait: „Nem válaszoltál a hívásomra, tehát már nem szeretsz! Megígérted, mégsem tartottad a szavad! Hol voltál? Ki hívott? Nem hoztál virágot...”

Másfelől pedig a feleség is ugyanilyen nehezen viseli el a férje gyerekes viselkedését, aki bármin megsértődik, társára zúdítja a haragját, felelőtlen, inni, enni és pihenni akar, és csak arra vágyik, hogy szeressék. Ha a *szülő*-férj tiltásokkal korlátozza és kritizálja őt, vagy elmenekül vagy tovább szenved.

Hangsúlyozni szeretném a *gyermek* szerepet, amelyet nőknél és férfiaknál egyaránt egyre gyakrabban azonosítok a terápiáim során. A gyermek, akit önmagunkban és másokban azonosítunk, személyiségünk érzelmi oldala, és addig rendben is van, míg nem gerjeszt konfliktust és nem billenti ki egyensúlyából munka-, társadalmi vagy családi kapcsolatainkat. Amennyiben azonban előtörnek a konfliktusok, fel kell tennünk néhány kérdést: Miért viselkedem így ebben a helyzetben? Mi váltotta ki belőlem a helytelen érzelmeket? Mit tehetnék, hogy visszanyerjem az egyensúlyt?

Olyan okok miatt, amelyekre itt most nem térhetek ki, tudatosan vagy tudat alatt „tápláljuk” a bennünk levő érzelmi gyermeket: szeretnénk boldogok és szabadok lenni, gyönyörűséget találni mindabban, amit csinálunk, el akarjuk kerülni a kényelmetlen következményeket; önzők vagyunk, könnyen irigykedünk, frusztráltak, agresszívek vagyunk. Gyermeki magatartást tanúsítunk, elvárjuk, hogy védelmezzenek, azt akarjuk, hogy valaki gondoskodjon rólunk, a körülöttünk levő világot pedig érzelmeink szemüvegén át látjuk, mintha megfedkezünk volna az erkölcsről, a felelősségudatról, mert bennünket a gyönyör,

**Szép, csodálatos és erős
nőtársaim, talán elfelejtettük az Igét,
amely a következőképpen bátorít:
„Istened rendelte el a te hatalmatat”
(Zsolt 68:29)? Talán elveszítettük
Izrael Istenét, a mi erősségünket?**

a játék, az „Én jól akarom érezni magam” elve ural. Nagy elvárásokat állítunk másokkal szemben, és nem értjük meg a saját szerepünket a másokkal ápolt munka-, társadalmi vagy családi kapcsolatainkban. Ennek következtében elégedetlenek, szomorúak, szorongók és depressziósak leszünk. Konfliktusokat generálunk, kapcsolatokat veszítünk el, aminek következtében továbbmélyül a szomorúságunk és az elégedetlenségünk. Úgy érezzük, hogy nem értenek meg, nem szeretnek, és ebbe a bűvös körbe rekedünk, várva, hogy mások oldják meg a problémáinkat.

Szép, csodálatos és erős nő társaim, talán elfelejtettük az Igét, amely a következőképpen bátorít: „Istened rendelte el a te hatalmatat” (Zsolt 68:29)? Talán elveszítettük Izrael Istenét, a mi erősségünket? Elvesztettük elemző képességünket, racionális gondolkodásunkat, és inkább azt választjuk, hogy gyermekek maradunk öregségünkig? Egyik kedvenc tanárom szokta kérdezni: „Mikor nővünk már fel?” Mikor válunk felnőtt emberré? Az Igéből szeretnék idézni, ami gyógyít, erősít, értéket ad és erős nőkké tesz bennünket: „Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél... és jól tudja ezt az én lelkem” (Zsolt 139:14). ♣

FLORENTINA COMAN,
pszichológus, Rozsnyó

BIBLIOGRÁFIA

- Eric Berne: *Analiza tranzațională în psihoterapie*
Ian Steward, Vann Joines: *O nouă introducere în analiza tranzațională*
Eric Berne: *Jocuri pentru adulți*
Claude Steiner: *Emotional literacy*
Janet Moursund, Richard Erskine: *Psihoterapia integrativă*
Thomas A. Harris: *Eu sunt OK – Tu ești OK*
Muriel James, Dorothy Jongeward: *Născut pentru a învinge*

Ifjúság

MISSZIÓS KIRÁNDULÁS

Írásommal szeretnék a figyelmetekbe ajánlani egy talán már elfelejtett vagy elhanyagolt missziós tevékenységet, ami nem új keletű, viszont felettébb hasznos az embertársainkat, a hivatalos kapcsolatainkat, valamint a fiatalok missziós lendületét tekintve. Olyan kezdeményezés ez, amit az Ifjúsági Osztály keretében ismertem meg. **A projekt abból áll, hogy egy héten át missziós tevékenységet folytatunk a 30 évesnél fiatalabb önkéntesekkel (maximum 25 fő részvételével) olyan területen, ahol alacsony vagy teljesen hiányzik az adventista jelenlét. Tevékenységünk során közben meglátogatjuk a környék turista látványosságait is.**

Tapasztalatból tudom, hogy sokkal hasznosabban, rugalmasabban és költséghatékonyabban lehet dolgozni maximum 25 fős csoporttal, mivel így családi hangulat alakulhat ki a mindennapos programunkhoz tartozó ismeretszerző alkalmakon, megbeszéléseken, csoportos tanulmányozásokon és általában a munkánk során. Ez valóban fontos vetülete a szolgáltatnak!

A továbbiakban azokat a szakaszokat nevezem meg, amelyek a missziómunka sikere szempontjából szükségesek, sőt kötelezőek:

1. Közös tervezés a kijelölt területen dolgozó lelkipásztorral és (esetenként) a missziómunkással.

2. A város vagy község rendfenntartó szerveinek értesítése, hogy tudjanak a jelenlétünkről. Ehhez hozzátartozik az is, hogy a munkában résztvevőknek be kell jegyeztetniük magukat a személyazonossági igazolványuk alapján. A rendőrséget sok esetben kellemesen meglepte ez a proaktív gesztus, így jó benyomást keltettünk, és sikerült eloszlátunk bizonyos előítéleteket a tevékenységünkkel kapcsolatosan.

3. A város/község polgármesterének meglátogatása, hogy egy kötetlen beszélgetés keretében tájékoztathassuk a jelenlétünkről, a tervezett tevékenységről, továbbá tudomást szerezzünk a helyi szükségletekről, és kérhessük, illetve elfogadhassuk a hatóságok segítségét a céljaink elérése érdekében.

4. Esetenként nyilvános előadótermek vagy közterek bérlése/lefoglalása, ahol különféle tevékenységeket tarthatunk fiataloknak, gyermekeknek, felnőtteknek.

Anyagi szempontból ezt a missziómunkát önkéntes fiatalok, szponzorok és az Egyházterület különböző osztályai támogathatják. A fiatalok elszállásolását a lehetőségekhez mérten próbáljuk megoldani:

sátrokban, rendelkezésünkre bocsátott középületekben, hittestvéreink otthonaiban, gyülekezeti termekben, stb. Nem utasítunk vissza egyetlen felkínált lehetőséget sem, és igyekszünk alkalmazkodni minden helyzethez. Ebben a munkában két önkéntes szakácsnő szolgálataira is szükségünk van. Kirándulásaink alatt szakácsnőink nagy szeretettel főztek nekünk, napi három étkezést biztosítottak számunkra. Általában ők keltek fel a leghamarabb, és ők tértek utoljára nyugovóra. Az Úr emlékezzen meg áldozatkészségükről!

A missziós tevékenységek általában a következőket foglalják magukba: könyvterjesztés, egy folyópart vagy köztér megtisztítása, szociális közintézmények meglátogatása, rászoruló családok vagy idős személyek felkeresése, ahol a fiatalok énekelhetnek, szemé-

lyes beszélgetéseket folytathatnak, imádkozhatnak, átölelhetik a meglátogatott személyeket. Ezen felül a város vagy község központi parkjában minden este kétórás program zajlik: egyfajta esti áhítat, lelki pihenőhely az érdeklődők társaságában. Az ilyen

helyeket általában esténként keresik fel az emberek, itt sétálnak, pihennek, játszanak a gyermekeikkel, s ilyenkor felhívhatjuk a figyelmüket a jelenlétünkre.

Jó előre felszereljük a hang- és videobezetést, a programunk pedig nagyon sok éneket, bibliai kérdést, jutalmat, motivációs rövidfilmet tartalmaz, valamint egy rövid bibliai üzenetet, végül pedig az érdeklődőktől (néhány esetben akár 30 személy is velünk tartott) jó éjszakát kívánva elköszönünk. A szombatot a környék legkisebb gyülekezetében töltjük, ha pedig nincs a közelben gyülekezet, akkor a parkban. A szombati programot teljes egészében a fiatalok készítik, és énekeket, költeményeket, bizonyágtételeket, tapasztalatokat, valamint egy vagy két fiatal által előadott bibliai üzenetet tartalmaz.

Ami engem illet, immár két éve veszek részt hasonló missziós kirándulásokon. Főként a Bánáti Egyházterülethez tartozó megyéket jártuk be, de a területen kívül eső megyéket is meglátogattunk. Különleges tapasztalatokat szereztünk azoknak a fiataloknak a társaságában, akik szeretik a missziómunkát és az Úrért végzett szolgálatot, s így gazdagítják az életüket az értékes élményekkel. Szót kell ejtenem e missziómunka egyik kellemes „mellékhatásáról” is, ugyanis két fiatal épp egy ilyen missziós kirándulás alatt ismerkedett meg, később pedig házasságot kötöttek, s ma már lelkipásztori családként szolgálnak. Szép történet!

Bátorítalak a missziómunkára, mivel jótekönyan hat mind a fiatalokra, mind az idősebbekre, ugyanakkor az érintett területen élő hittestvéreinknek is jól jön a bátorítás, akik ily módon örvendhetnek a vidám és tevékeny fiatalok vidám jelenlétének.

ISTEN áldja meg a fiatalokat! ISTEN áldja meg a missziómunkát! ISTEN neve legyen áldott! 🍀

MARCEL ȚĂRMURE,
lelkipásztor, Bánáti Egyházterület

A világszéles egyház életéből

*A HopoMedia
új szerkezeti felépítése*

**ERŐSÍTI AZ ADVENTISTA
KOMMUNIKÁCIÓT**

Csehországban és Szlovákiában

Az egyházi vezetők szerint a fúzió erősíteni fogja a koordinációt, az erőforrások megosztását és a tartalomfejlesztő tevékenységet.

A folyamatosan változó média világában egy a kommunikációt és missziómunkát erősíteni hivatott kezdeményezés során a Hetednap Adventista Egyház égisze alatt a HopeMedia Csehországban és a Szlovák Köztársaságban is elkezdte működését, egyetlen szervezetbe tömörítve a média- és a kiadói tevékenységet.

Az elmúlt évben az egyház átszervezési folyamaton ment keresztül, amely során három kulcsfontosságú entitást sikerült egyetlen vezetőtanács alá vonni: az Advent-Orient (a Csehországi és Szlovákiai Kiadványok és Irodalom Osztályt); a Hope TV adventista médiaintézményt; és a Štúdio nádej („Hope Studio”) médiagyártó szerkesztőséget, amely audiovizuális projektek és az ahhoz kapcsolódó kreatív tevékenységek révén az Adventista Egyház kommunikációs munkáját támogatja.

Az új struktúra alatt levelező tanfolyamok is működnek osztravai és pozsonyi központtal, továbbá megemlítjük a közösségi platformokat és a weboldalakat koordináló digitális kommunikációs központot, valamint az egységesített rendszergazda-szolgáltatást biztosító csapat munkáját.

Az egyház vezetői szerint céljuk nemcsak az adminisztratív hatékonyság növelése, hanem az együttműködés megszilárdítása és az erőforrások megfelelő elosztásának kidolgozása a Cseh–szlovák Unió szintjén, hogy támogathassák az egyházterületek, a gyülekezetek és a tagok által végzett missziómunkát.

A HopeMedia új igazgatója 2026 januárjától kezdődően Radomír Špinka, aki egy évtizednyi tapasztalatot szerzett már az ADRA vezetői beosztásában. Az ő feladata lesz összehangolni a különböző csapatok munkáját, és nemzetközi partneri kapcsolatokat kiépíteni a szervezet tevékenységének kiterjesztése érdekében.

Jelenleg a HopeMedia öt fontosabb területet koordinál: kiadványok, médiagyártás, digitális kommunikáció, levelező tanfolyamok/távoktatás, valamint technológiai szolgáltatások.

2026. január 12–14. között stratégiai csúcstérkezletre került sor, amelyen meghatározták az új entitás prioritásait, és elfogadtak egy középtávú, két évre szóló (2026–2027) tervet. A vezetők értékelése szerint a terv a gyártandó tartalmak, valamint a különféle osztályokhoz tartozó nézők – gyermekek, fiatalok és világi közösségek – számára készült minőségi projektek fejlesztésére összpontosít, ugyanakkor célja forrásanyagokkal támogatni az egyháztagok lelki fejlődését. A HopeMedia kezdeményezéseit az egyházterületek és a gyülekezetek által azonosított szükségletek függvényében módosítják – nyilatkozták az egyházvezetők.

A prágai székhelyű HopeMedia decentralizált modell szerint fog működni, az Unió egész területén tevékenykedő csapatokkal, hogy jobban kiaknázhassa a helyi közösségek sajátosságait és a regionális adottságokat.

Jelenleg a HopeMedia öt területet koordinál: kiadványok, médiagyártás, digitális kommunikáció, levelező tanfolyamok/távoktatás, valamint technológiai szolgáltatások.

Az egyház vezetői szerint a HopeMedia elindítása az egyház azon szándékát tükrözi, hogy a modern eszközöket egységesebben használva, a platformok közötti következetes, szakszerű kommunikáció révén erősítsék az egyház nyilvános jelenlétét, és támogassák a missziót. 📌

Megjelent az ANN honlapján:
<https://adventist.news/news/new-hopemedia-structure-consolidates-adventist-communication-ministry-in-czechia-and-slovakia>

Az Adventista Egyház

EVANGELIZÁCIÓS MUNKÁT VÉGEZ

Kambodzsa nyugati területein

A misszióterület előjárói segítséget nyújtanak, együtt imádkoznak a családokkal és terveket fektetnek le annak érdekében, hogy egyházunk tartósan jelen lehessen a Thaiföld és Kambodzsa közt húzódó határvidéken.

A két ország közötti állandó feszültség kontextusában a Kambodzsai Hetednap Adventista Egyház (CAM) kiterjesztette tevékenységét Koh Kong tartományra is, ahol támogatja és erősíti a régióban található, folyamatosan növekvő hitközösséget.

2026. február 6-án és 7-én a CAM vezetői ellátogattak Thma Bang körzetébe, az elszigetelt, határ menti területre, hogy támogassák az egyháztagokat és mindazokat a személyeket, akik érdeklődnek az advent üzenet iránt. A küldöttséget a CAM elnöke, Mao Roeun vezette.

A csapat élelmiszert és létfontosságú használati cikkeket osztott ki közel 30 családnak. A vezetők imádkoztak a betegekért, és bátorították a gazdasági és társadalmi bizonytalanságban élő embereket. Egyházunk képviselői a helyszínen egy az út kez-

detén járó hitközösséget találtak, amelyet ezentúl humanitárius tevékenységek és célzott lelki gondozás által a CAM fog támogatni.

Az azonnali beavatkozások mellett a misszió vezetői hosszú távú terveket is bemutatottak a szóban forgó kerület számára. Javasolták, hogy – egy szélesebb stratégia keretében, amelynek célja egy fenntartható, evangélium-központú jelenlét megteremtése a térségben – vásároljanak földet, és építsenek rá imaházat és iskolát.

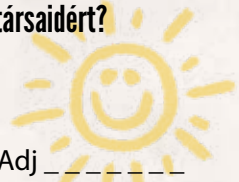
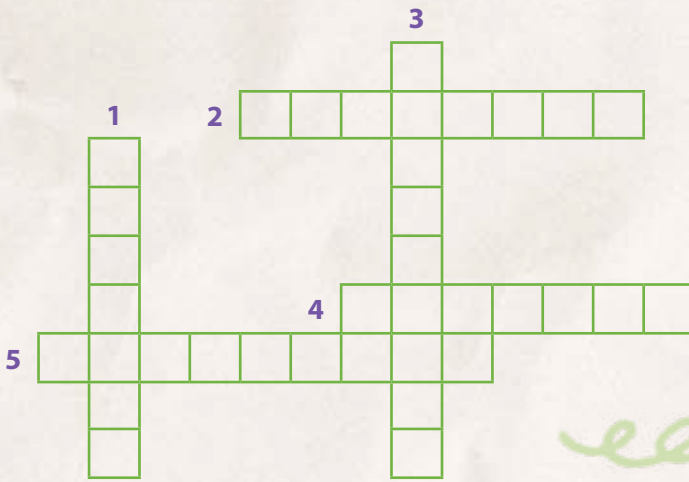
A környéken nagyjából 2000 család él. A CAM vezetői felismerték a területben rejlő lehetőségeket, ahol sokrétű munkát végezhetnek, és bemutatták az egészségügyi programok rendezésére, szakképzések szervezésére és rendszeres istentiszteleti találkozók tartására vonatkozó terveiket. E kezdeményezések által az egyház válaszolni szeretne a közösség valós szükségleteire, eközben pedig a bibliai oktatásra is hangsúlyt kíván fektetni.

A vezetők szerint a Koh Kongban zajló tevékenység a CAM elköteleződését bizonyítja, amellyel szeretné kiterjeszteni a munkát egész Kambodzsa területére, különösen a vidéki környezetre, ahol kevésbé vannak jelen hasonló szolgáltatások. Az együttérzéssel végzett szolgálatról és az evangélium célzott hirdetéséről azt reméli az egyház vezetése, hogy új kapcsolatokat építhetnek ki, és a nehéz körülmények között is hirdethetik a reménység üzenetét. 📌

Megjelent az ANN honlapján:
<https://adventist.news/news/adventist-church-advances-gospel-work-in-western-cambodia>

Különleges szükségletek

1. Mit tesz Isten az emberekért, és mit tehetsz te is a körülötted élő embertársaidért?

1. Adj _____ az éhezőknek.
2. Fogadd házádba a _____.
3. Szolgáltass _____ az árvá-
nak és özvegynek.
4. _____ az elnyomottak ügyét.
5. Légy _____ az árvának.

2. A betűkhöz tartozó számok alapján keresd meg Pál apostol tanácsát!

A	Á	B	C	Cs	D	Dz	Dzs	E	É	F	G	Gy	H	I	Í	J	K	L	Ly
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
M	N	Ny	O	Ó	Ö	Ő	P	R	S	Sz	T	Ty	U	Ú	Ü	Ű	V	Z	Zs
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40

1 39 15 21 2 6 30 2 12 3 1 22 2 19 19 14 1 32 1 32 24 30 1 18 19 9 13 9 32 9 18

38 15 13 2 39 38 2 22 1 3 3 1 22 14 2 19 1 1 6 2 30 30 1 19

Megoldás: 1. Zsolt 146:7 - ELEDÉLT; 2. Ézs 58:7 - SZEGÉNYT;
3. SM62 10:18 - IGAZSÁGOT; 4. Ézs 1:17 - PARTOLD;
5. Zsolt 10:14 - SEGÍTSÉGE.

A hetednapi adventisták hitelvei

– az adventista doktrína hiteles forrásanyaga,
melynek megírásában, szerkesztésében és kiadásában
több mint 230 adventista vett részt.

